

radaspilnot.org.ua

Національний Діалог

№ 1(5)
січень 2018

Джерело інформації про національно-культурні об'єднання України

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ГАЗЕТА РАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ (РНСУ)

Засідання Президії Ради національних спільнот України 22 січня 2018 року

На одному з етапів роботи Круглого столу (матеріал про нього див. у цьому номері газети на стор. 1) Голова РНСУ Ашот Аванесян провів розширене засідання Президії, на якому на розгляд було представлено план заходів Ради на перший квартал 2018 року та обговорено ступінь готовності для їх проведення у такій послідовності: «День рідної мови» (21 лютого), Свято «Навруз» (березень), видання книги-альбому РНСУ та інше.

Ашот Дадікоєвич Аванесян зробив наголос на необхідності ефективнішого розповсюдження газети «Національний діалог» та на налагоджен-

ня співпраці з Держвидавництвом «Преса України» (в тому числі з питання отримання передплатного індексу) для подальшого поширення видання в межах всієї України. Аби газета була завжди очікуваною і ставала дедалі цікавішою, було наголошено на необхідності причетності всіх організацій-членів РНСУ до оперативного надання інформації про життя національних спільнот, про їх видатних особистостей і події, пов'язані з історичною батьківщиною, про діяльність української діаспори за кордоном.

Також була відзначена активна громадська діяльність Заступника голови РНСУ Різвана

Бабаєва та схвалена пропозиція про висунення його кандидатури до складу Президії РНСУ.

З метою розширення благодійної діяльності, яку проводить Рада національних спільнот України, вирішено оголосити збір гуманітарної допомоги для громадян у зоні АТО: ветеранів і воїнів АТО та членів їх сімей, для інтернатів, дитячих будинків.

Також було вирішено продовжити до 16 лютого 2018 року термін подачі робіт на оголошений раніше Всеукраїнський конкурс «Квітні, мово – зірнице слова». Детальні умови конкурсу – на сайті

Круглий стіл РНСУ, присвячений 100-й річниці Незалежності УНР і Дню Соборності України

22 січня 2018 р. в Інституті політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України Рада національних спільнот України провела Круглий стіл «Роль та досягнення представників національних спільнот у формуванні першої в новітній історії незалежної Української Держави – Української Народної Республіки», присвячений 100-й річниці Незалежності УНР і Дню Соборності України.

У роботі прийняли участь представники міністерств, вчені, письменники, керівники національних спільнот, громадські діячі.

Дуже зворушлива була перша частина роботи – урочиста церемонія нагородження переможців у трьох номінаціях: «плакат», «фото», «вірш» – Всеукраїнського творчого конкурсу «Єдина родина», заснований в жовтні минулого року Радою національних спільнот та редакцією газети «Національний діалог». Також були відзначені Знаком пошани і медаллю «За сприяння збройним силам України» генералом армії Степаном Полтораком: учасники АТО та волонтери. Вручав нагороди Голова журі – Голова РНСУ Ашот Аванесян.

Після вітального слова заступника директора Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса, доктора наук Олександра Майбороди, було заслухано доповіді А.Д. Аванесяна «Роль національних спільнот у формуванні УНР, 100-та річниця Незалежності УНР і День Соборності України», Голови Федерації грецьких товариств України О.І. Проценко «Маріупольські греки і Українська Народна Республіка», Ю.Є. Решетнікова «Історичний досвід формування державної етнонаціональної політики в Україні», Першого заступника Голови РНСУ Еміра Валєєва «Відповідальність об'єднань національних спільнот у подальшому зміцненні соборності України», доктора історичних наук Фелікса Левітаса «Етнополітика української революції 1917-1921 рр.», політичного оглядача Тараса Кінько «Незавершеність формування культури міжнаціонального діалогу в Україні». (Детальніше на стор. 3)

«Ми представляємо різні етноси, але ми єдині – ми українці», – Емір ВАЛЄЄВ, Перший заступник Голови Ради національних спільнот України

Ми спільно повинні зміцнювати наш національний дух

ЗДОБУТТЯ нашою Україною Незалежності стало, свого часу, великим кроком уперед для всебічного розвитку української культури. Разом з тим підвищився інтерес суспільства і до історії культури етносів, які стали невід'ємною частиною Українського народу. В Україні здійснюють свою діяльність багато національно-культурних товариств, що презентують культуру 134 етносів.

Входження України у світові та європейські інтеграційні структури потребує нових підходів для забезпечення вільного розвитку і мирного співіснування всіх етносів в Україні. Про ці та багато інших питань, ми поговорили з Членом Президії Ради національних спільнот України, Першим заступником голови РНСУ Еміром Хамітовичем Валєєвим, який послідовно та змістовно проводить політику активізації національної свідомості кожного етносу, стимулює процес збереження традицій, звичаїв та обрядів, а ще чітко вибудовує стратегію створення національно-культурних товариств у регіонах України.

Зараз дуже відповідальний період у житті нашої держави, – продовжує Емір Хамітович, – наша Незалежність відновлена всього 26 років тому, для держави це дуже мало. Вона ще на етапі становлення. Тому їй загрожує багато як зовнішніх так і внутрішніх факторів.

Звідси стає актуальним діяльність таких як РНСУ «парасолькових» національно-культурних товариств, метою яких є не тільки захист куль-

турних інтересів етнічних спільнот, соціальна адаптація та юридично-правова допомога представникам етносів, збереження національної мови, історії та культури етнічних спільнот поширення духовних зв'язків і співпраці з етнічними батьківщинами, а й інтеграція етнічних спільнот в Українську націю.

Рада Національних спільнот України, на сьогоднішній день є одним із основних національно-культурних об'єднань, що представляє та захищає інтереси національних громад в Україні. Для цього в РНСУ створені та працюють департаменти різного спрямування: від департаменту освіти і науки, департаменту інформаційно-аналітичної політики, департаменту міжнародної співпраці, гуманітарних питань, департаменту ветеранів та воїнів АТО до департаменту регіонального розвитку. Адже ми розуміємо, що тільки завдяки спільним зусиллям, ми зможемо побудувати нову міцну державу, що створюється на засадах, дружби та толерантності. Тільки таким шляхом нам потрібно йти, якщо ми хочемо бачити нашу Україну вільною, незалежною, унітарною та єдиною.

Мені дуже подобається слово «спільнота», я особисто борюся за те, щоб воно всюди звучало, адже основа цього слова – «спільно»: спільно вирішувати всі питання, спільно приймати всі рішення, бо ми спільнота. І ми спільно повинні зміцнювати наш національний дух у наших представників різних етнічних спільнот, зберігаючи при цьому повагу до рідної культури, мови і традицій.

Завдання кожного суспільства, і нашої Ради національних спільнот, яка має великий досвід роботи в різних умовах, організовувати і об'єднувати всі спільноти, проводити різні заходи, не тільки культурно-танцювальні, а й інтелектуальні, інформаційні та дискусійні, що б нас почули. Адже ми, не побоююся цього слова – база держави, ми як «цемент», який скріплює нашу державність. Адже нас багато, ми представляємо різні етноси, але ми єдині – ми українці. І зараз важливі не тільки гасла і заклики, а конкретні кроки кожного, щоб внести свою частку у суспільну справу. Треба кожному ділом доводити свою патріотичність, працювати на Україну, яка прийняла його в свою сім'ю.

Продовження на стор. 2

АНОНС: Засідання Президії Ради національних спільнот України

7 лютого 2018 року відбудеться розширене засідання Президії Ради національних спільнот України під головуванням Голови РНСУ Ашота Аванесяна.

Засідання планується провести в історичному місці Києва на Володимирській, 37, у залі, де у далекому 1918 році засідали члени Центральної Ради Української Народної Республіки під головуванням першого Президента УНР Михайла Грушевського. Зараз там знаходиться Центр німецької культури «Відерштраль».

У порядку денному засідання передбачено розглянути питання, які сьогодні

турбують як РНСУ, так і інші громадські національні товариства та громади України.

Серед головних питань – відкриття регіональних представництв РНСУ, надання інформації для газети «Національний діалог», надання гуманітарної допомоги в зону АТО, міжнародна діяльність РНСУ, налагодження зв'язків із світовою українською діаспорою, організація дитячого літнього табору на 2018 рік, а також багато інших питань щодо покращення взаємодій громадських товариств та про взаємодію національних товариств з державними органами.

«Ми представляємо різні етноси, але ми єдині – ми українці», –
Емір ВАЛЄЄВ, Перший заступник Голови Ради національних спільнот України

Продовження. Початок на стор. 1

ТРЕБА кожному ділом доводити свою патріотичність, працювати на Україну, яка прийняла його в свою сім'ю.

Рада національних спільнот України, яку успішно очолює Голова Ашот Дадікович Аванесян, сьогодні виконує основні завдання:

– по-перше, створює умови для розвитку культури етносів, збереження національних традицій.

– по-друге, роз'яснює шляхом проведення наших культурно-мистецьких заходів, круглих столів, форумів, що ми хоч і різні, етнічно самобутні й неповторні, але ми єдиний Український народ.

– по третє, популяризує і, зберігаючи, примножує те, що передали нам у спадок наші предки.

Адже в цьому і полягає основна роль етносів. Цей своєрідний «внесок народів» у загальне від-

чуття єдиного Українського народу. І так хочеться, що б усі відчували і знали, що ми не поза Україною, ми українці, ми глибинна поліетнічна багатокультурна і гідна Українська нація, яка патріотично продовжує будувати своє майбутнє, незважаючи на всі перешкоди, у складний час війни на фундаменті етнопатриотичної культури, вбираючи в себе все найкраще, мудре, що створювали наші гідні предки протягом багатьох століть.

ІСРАФІЛОВ ВІДАДІ ШАХЛІЯР ОГЛИ – боєць, волонтер – українець азербайджанського походження, який допомагає Україні: «Однією зброєю перемогу не здобудеш...»

ЗНАЙОМЛЯЧИСЬ з Відаді, я практично нічого не знала про нього, окрім інформації що він з батальйону оперативного призначення імені Героя України генерала Сергія Кульчицького Національної гвардії України і давно й багато допомагає як волонтер усім, хто потребує допомоги.

Тим більше, стало приємним шоком, коли на зустріч прийшов чоловік з військовою виправкою і допитливим поглядом спокійних очей. Що ще вразило – це раптове відчуття впевненості та захищеності, ніби ти зразу опинилася під крилом, коли тобі не страшно... І виникло питання: для чого йти воювати людині, яка має налагоджений побут, сім'ю і розмірене життя? І Відаді відповів чітко:

«Люди різних національностей пішли боронити українську землю, бо вважають її своєю Батьківщиною»

За сімейними обставинами мені довелося переїхати до України, до старшої сестри. Я з дружиною та донькою переїхав у Київ, а частина родини залишилась в Азербайджані. То був новий етап мого життя, треба було ставити на ноги та годувати родину. Так би мовити: жив на дві країни, бо тут і там були мої рідні люди..

Розумієте, хоч я прийшов з іншої країни, та тут люди мене прийняли дуже тепло. Скажу просто: в Україні я зустрів добрих, щирих, чуйних людей, тому й лишився тут. Тому і вирішив, що буду підтримувати цей народ, як зможу.

Коли почалися воєнні дії, ніяк не очікувалось, що просто з Майдану, голіруч, звичайні чоловіки підуть боронити свою землю. Це основне – свою землю, і її пішли боронити люди різних національностей – грузини, чеченці, азербайджанці, поляки, євреї, білоруси, вірмени, росіяни, литовці, естонці і багато-багато інших. Вони вважали і вважають цю землю своєю рідною Батьківщиною.

Було важко, бо не було нічого: армія розкрадалася протягом десятиліть, професійної підготовки не було... Як такі солдати можуть воювати? Але змогли, бо поруч із ними стали волонтери. Люди з різних куточків світу, з різними професіями і статками в один момент просто стали надійним тилом для добровольців. Ніхто у світі такого не бачив, і ніколи не чув і тим більше не міг зрозуміти ніколи, як ми можемо на одному патріотизмі стояти до останнього.

Маючи багато років громадянство України, Відаді відстоював її право на незалежність. Не тому що мав паспорт з Тризубом і жовто-блакитними сторінками, а тому що він є людиною. Людиною, яка знає, що таке втрачати; людиною, яка бачила страх війни в оченятах маленьких дітей. Людиною, яка поважає державу і народ, що стали для нього рідними. Він, маючи коріння в країні з іншою релігією і культурою, став патріотом держави, яка переживала і переживає страшні часи – часи війни.

Відаді просто говорить про те, що він бачив багато різних людей, які допомагали, і допомагають – від старенької бабусі, яка тремтячими руками приносила на допомогу зібрані по копійчині гроші,

від мам, які приносили речі, щоб хлопці не змерзли – до серйозних бізнесменів.

Ми розраховуємо один на одного завжди, – говорить Відаді. – Адже головне – це те, що люди нам довіряють: від Києва і до Попасної, Дебальцево, Авдіївки, Промзони... І головне – цю довіру не втратити... адже всі розуміють, що своєчасно доставлена допомога може врятувати не одне життя.

«Родина моя вже звикла, що я живу війною»

Родина моя вже звикла, що я живу війною. Ранок починався війною, і закінчувався так само. Так що рідні майже спокійно сприйняли те, що йду добровільно. Я, не роздумуючи, пішов у батальйон ім. Кульчицького, бо дуже поважав цю людину. І дуже велика моя повага до батальйону та до комбата Віктора Анатолійовича Толочка. Я пройшов усі потрібні комісії, усе, що було мені приписано. Фізичну підготовку проходив на рівні з молодими бійцями. У нашій армії в такий важкий період життя країни і народу, бойовий дух підтримується завдяки згуртованості і беззаперечній взаємоповазі.

Я вважаю дуже правильним те, що зараз усе більшого розмаху набуває патріотичне виховання молоді. Дуже важливо розповідати дітям правду, щоб вони знали її і пишалися своїм народом та своєю країною. А пишатися у нас є чим! Взяти хоча б для прикладу школи в Попасній. Попасна – це практично передова, це військовий майданчик (якщо можна так висловитись), де пересікається і ідеологія, і комунікація війни, стосунків, почуттів, героїзму і багато чого іншого. Тим приємніше, що тут працюють наші патріоти-вчителі, які своїм прикладом життєвим, без пафосу, без зайвого галасу, та без орденів і медалей, кожного дня виховують наших дітей з любов'ю до України, з повагою до себе. Це і є той патріотизм, який передається у спадок, який не штучно насаджений, а який в душі, на все життя.

І тоді стає зрозумілим, що звичайні люди виборюють і захищають СВОЮ землю, землю України.

«Я вважаю своїм обов'язком як батька, як чоловіка, громадянина захищати кожен клаптик своєї землі»

Я ніколи не скажу, що це не моя війна, ніколи. Бо я захищаю не чужу мені землю. Щоб потрапити на передову, я прийняв присягу за всіма правилами і відбув на фронт.

Я вважаю своїм обов'язком як батька, як чоловіка, громадянина захищати кожен клаптик своєї землі. Адже я добре пам'ятаю, як українці допомагали нам у нашій війні. Вони стояли поруч із нами, як з рідними братами, так само тепер я стою і захищаю українську землю, адже я тепер українець азербайджанського походження. Для мене честь допомагати українцям боронити свою країну, точніше нашу!

Моя служба в армії продовжується, моя волонтерська діяльність також не закінчується, тому що коли ти на фронті – там, крім військових, є і цивільні люди, які з тих чи інших обставин залишилися там і живуть. Тяжко, бідно, але живуть, і хтось теж має їм допомагати вирішувати прості життєві питання, які інколи дуже прості, але дуже життєво важливі – питання води, тепла, їжі... Хто як не я, не ми, не мої побратими. Я ніколи не зможу пройти спокійно, коли потрібна допомога. А подяка за зроблену роботу, ще раз повторюю – це надія і довіра в очах людей.

А повертаючись з передової, теж не відпочиваю, і навіть, будучи з сім'єю, намагаюсь проаналізувати, осмислити, що потрібно зробити, щоб допомогти закінчити цю війну. Які слова донести до всіх, до молоді насамперед, і які приклади з повсякденного героїчного, і не тільки, воєнного життя привести і що розповісти... І все частіше, повторюю – однією зброєю перемогу не здобудеш...

**Бесіду вела журналіст
Оксана Волошина**

Круглий стіл РНСУ, присвячений 100-й річниці Незалежності УНР і Дню Соборності України

22 СІЧНЯ 2018 РОКУ В ІНСТИТУТІ ПОЛІТИЧНИХ І ЕТНОНАЦІОНАЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ІМ. І. Ф. КУРАСА НАН УКРАЇНИ ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ КРУГЛОГО СТОЛУ РАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ «РОЛЬ ТА ДОСЯГНЕННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ У ФОРМУВАННІ ПЕРШОЇ В НОВІТНІЙ ІСТОРІЇ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ – УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ», ПРИСВЯЧЕНОГО 100-Й РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УНР І ДНЮ СОБОРНOSTІ УКРАЇНИ.

ТІМ самим віддаємо данину найсвятішим і найактуальнішим для нації поняттям – Незалежності та Соборності. Соборність – це символ. Символ боротьби за волю, порозуміння поміж людьми, надії та віри у майбутнє. Події минулих 100 років й зараз хвилюють нас, в ці непрості для України часи, змушують зрозуміти їх глибше та переосмислити ширше. Вони надають нам в осягнення серйозні історичні уроки.

У роботі взяли участь працівники Міністерства культури, Міністерства молоді і спорту, вчені, письменники, видатні митці, керівники та представники національних спільнот РНСУ, громадські діячі.

Після вітального слова заступника директора Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса, доктора наук Олександра Майбороди, було заслухано доповіді Ашот Дадікоєвич Аванесян, Голова Ради національних спільнот України, заслужений діяч культури України, який сказав: «22 січня 2018-го року – 100 років від проголошення Незалежності Української Народної Республіки (УНР) IV-м Універсалом Центральної Ради і 99 років від проголошення Соборності України (прийняття Акту Злуки 22 січня 1919 року). 42 країни підписали Угоду Про визнання Української Народної Республіки, серед яких греки, вірмени, угорці, німці та інші.

20 листопада 2017 року виповнилося 100 років від ухвалення III Універсалу, що проголосив створення Української Народної Республіки. Проголошення УНР є однією з ключових подій російсько-української війни 1917-1921 років, яка стала вершиною

національно-визвольної боротьби, відродження української нації. Одним із основних положень III Універсалу було надання національним спільнотам «національно-персональної автономії», за якою кожна з націй, що населяє Україну, має право на самостійне творення свого національного життя в межах Української Народної Республіки.

Активізація етнополітичних процесів в Україні спонукала провідних представників етнонаціональних спільнот долучитися до вирішення низки проблем загальнодержавного і міжетнічного характеру, що перешкоджають повноцінній інтеграції національних спільнот в українське суспільство. Зокрема, необхідно сприяти поширенню міжнаціональної толерантності в середовищі автентичного населення по відношенню до етнонаціональних груп і навпаки – збагачувати культурно-історичну спадщину своїх етносів та всіляко підтримувати й зміцнювати єдність і неподільність української нації.

Українська влада посилено сприяла і сприяє діяльності національно-культурних товариств національних спільнот, духовному пробудженню етнічних груп, відродженню національних традицій, збереженню етнічної ідентичності, активізації зв'язків з історичними батьківщинами, продовжує удосконалювати відповідальну правову базу захисту національних спільнот.

На завершення я вважаю за потрібне сказати, що з огляду на важливість модернізації етнонаціональної політики важливим завданням є її організаційно-правова форма – створення

спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері міжнаціональних відносин, уповноваженого формувати та забезпечувати реалізацію державної етнополітики».

Виступили також: Андрій Васильович Юраш, директор департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України, доцент, кандидат політичних наук; Фелікс Львович Левітас, доктор історичних наук, заслужений працівник культури України, член Національної спілки журналістів України, завідувачий кафедрою історичної та громадянської освіти Інституту післядипломної педагогічної освіти Київського університету ім. Б. Грінченка – «Етнополітика української революції 1917-1921 рр.»; Олександра Іванівна Проценко-Пічаджі, Голова Федерації грецьких товариств України – «Маріупольські греки і Українська Народна Республіка»; Юрій Євгенович Решетніков, Голова Державного комітету України у справах національностей та релігій у 2009-2010 рр., член Ради директорів Української асоціації релігійної свободи, кандидат філософських наук, громадський діяч – «Історичний досвід формування державної етнонаціональної політики в Україні»; Емір Хамітович Валеев, Перший заступник Голови Ради національних спільнот України, Голова Правління Всеукраїнської асамблеї татар – «Відповідальність об'єднань національних спільнот у подальшому зміцненні Соборності України» та Тарас Андрійович Кінько, член Національної спілки журналістів України, письменник, громадський діяч, директор благодійного фонду «Місія інтелектуальних ініціатив» – «Незавершеність формування культури міжетнічного діалогу в Україні», інші поважні гості.

В рамках Круглого столу відбулося підведення підсумків Всеукраїнського творчого конкурсу «Єдина родина», заснований у жовтні минулого року Радою національних спільнот, редакцією газети «Національний діалог», разом з урочистою церемонією нагородження переможців, присутніх на засіданні (Див. стор. 5).

Учасники Круглого столу обговорювали ключові моменти історії: становлення України як держави та тих кроків та помилок, які були допущені на протязі багатьох років, аж до сьогодення.

Були проаналізовані конкретні історичні факти з минулого України в контексті сучасних подій та наприкінці було прийнято відповідну резолюцію, текст якої наводиться. (Зачитує член Ради Світлана Цех: на фото)

РЕЗОЛЮЦІЯ КРУГЛОГО СТОЛУ,

присвяченого 100-й річниці Незалежності УНР і Дню Соборності України

«Роль та досягнення представників національних спільнот у формуванні першої в новітній історії незалежної Української Держави – Української Народної Республіки»

22 січня 2018-го року українці відзначають знаменну дату – 100-річчя проголошення IV-м Універсалом Центральної Ради першої у XX-му сторіччі Незалежної української держави – Української Народної Республіки.

Учасники Круглого столу підкреслюють вагомий вклад представників різних етносів у створення Української Народної Республіки і окремо наголошують, що саме за часів УНР було закладено основні засади української етнополітики (III-й Універсал Центральної Ради).

У зв'язку з цим учасники Круглого столу пропонують на державному рівні систематизувати історичні факти з цих питань і створити відповідний реєстр подій та персоналій.

Сьогодні етнічні спільноти прагнуть звернути увагу українського суспільства на історичні моменти, які можуть стати вагомими чинниками згуртування Української нації, та виказати заслужену їй належну шану представникам різних національних спільнот за співпричетність до державотворення в Україні.

Ми, учасники Круглого столу, вважаємо, що для правдивого висвітлення історії українського державотворення настав час виправити помилку, а саме: відлік новітньої Незалежності Української Держави має йти від 22 січня 1918 року (дати проголошення IV-го Універсалу ЦР), що і буде визнанням УНР, як першої в новітній історії незалежної Української Держави. Незалежність України тоді була визнана 42-ма державами світу. А IV-й Універсал й досі ніхто не скасував (повний текст його знаходиться на сайті Верховної Ради серед інших законів України).

Тому пропонуємо проголосити 22 січня Днем Незалежності та Соборності України єдиним святковим днем для відзначення двох доленосних історичних подій.

Також вважаємо за необхідне віддати належне постаті Голові Української Центральної Ради Михайла Грушевського і офіційно визнати його творцем і першим главою новітньої Української Держави. Тим більше, що минулого року виповнилося 25 років історичної передачі повноважень від Української Народної Республіки сучасній Україні, яка є історичною правонаступницею УНР.

Єдність Української нації можлива лише за умови відновлення цієї історичної правди.

Рада національних спільнот України та всі учасники Круглого столу наголошують, що без поваги до нашої історії та історичних фактів ми, УКРАЇНЦІ, не матимемо європейського майбутнього, майбутнього для наших дітей і онуків.

Ми – за єдність Української нації!

Ми – за територіальну цілісність України!

Ми, українці – єдиний український народ!

Підсумки Всеукраїнського творчого конкурсу «Єдина родина»

Як уже повідомлялося (див. НД №1) у жовтні минулого року Рада національних спільнот України оголосила відкритий творчий конкурс «Єдина родина». Конкурс спрямований на гармонізацію міжетнічних стосунків братніх народів у складі єдиної Української нації. Результати конкурсу приємно вразили – понад 6000 користувачів відвідували сайт РНСУ зі сторінкою конкурсу! Надійшло 117 конкурсних робіт з різних куточків України, що безумовно засвідчує: яким талановитим є український народ і який він є небайдужий до майбутнього своєї держави!

У конкурсі було встановлено три номінації:

1. Найкращий плакат;
2. Найкраща фотографія;
3. Найкращий вірш.

Практично у всіх роботах звучав один лейтмотив: «Буде щасливою ро-

дина – мама, тато, я – буде щасливою та єдиною наша країна».

Журі з 11-ти осіб уважно розглядало та оцінювало всі роботи за 12-ти бальною системою. Після трьох днів сумлінної праці були визначені переможці.

Номінація «Найкращий плакат»

1 місце Анастасія Гвоздік, 11 років, м. Тростянець, Сумська область, назва роботи: «Ми єдині»

2 місце Вероніка Хомуха, 11 років, Кривий Ріг, Дніпропетровська область

3 місце Серафима Горюк, 15 років, м. Почаїв, Тернопільська область.

Номінація «Найкраща фотографія»:

1 місце Юлія Калашнікова, 43 роки, м. Сторожинець, Чернівецька область; «Патріот»

2 місце Вікторія Гинова, 16 років, м. Запоріжжя;

3 місце Ірина Кубишенко, 34 роки, с. Долинівка, Білгород-Дністровський р-н, Одеська область.

Рада національних спільнот України отримує схвальні відгуки від учасників конкурсу:

Від імені матері Вероніки Хомухи, яка за результатами конкурсу була нагороджена грошовою премією дипломом за II місце у номінації «Найкращий плакат», хочу щиро подякувати організаторам конкурсу «Єдина родина» - Раді національних спільнот України. Започаткований лише минулого року творчий конкурс РНСУ «Єдина родина», на мою думку, є надзвичайно актуальним у наш час, оскільки має на меті привернути увагу до проблем національної цілісності України, створити умови для зростання молодих талантів України - літераторів, художників. Переконана, що його мета досягнута: конкурс об'єднав понад три тисячі україномовних літераторів з Донецчини, Луганщини, Запорізького краю, Харківщини та Дніпропетровщини.

Я маю надію, що цей конкурс приніс велику користь усім його учасникам, оскільки це колосальний обмін досвідом, це школа творчості, це, безумовно, зростання над собою, а також творче бачення України як єдиної родини.

Бажаю організаторам, щоб надалі конкурс лише вдосконалювався, розширювався, наповнювався новими ідеями. Вдячна Вам за те, що саме Вами покладено початок такої чудової ідеї в Україні! Бажаю, щоб конкурс мав продовження в майбутньому.

Оксана Хомуха, Заступник директора у КЗШ №89

Номінація «Найкращий вірш»:

1 місце Алла Капліснюк, 33 роки, м. Київ, за вірш: «Коли ми єдині...»

Коли ми єдині...

Буває в дорозі я зупинюся,
Застигну на мить і довкіл озирнуся,
Замислюсь – яка же ж ти є неймовірна,
Моя Україно, жива й непокірна –
Безкрайні лани і ліси й небеса,
Й вечірня зоря полум'яно згаса.
Я хочу сміятись і хочу ридати,
До тебе тулитися, наче до мати...

А вітер шепоче: «Єдина родина,
Єдина країна, моя Україно».
Не вмію боротись, не вмію кричати,
Я можу лише у долонях плекати
Надію на щастя, надію на долю,
На мирнеє небо, на знайдену волю.
На те, щоб людину судили по дії
І крил не зривали в дитячій мрії.
Давайте стояти не проти, а разом,
Неспинні ні горем, ні злиднем, ні часом.
Вірмен ти, казах, чи поляк, чи єврей,
Чи віриш в Христа, мусульманин, юдей,
Коли ми єдині – ми непереможні,
На вчинок і навіть на диво спроможні.
Тож станемо справді єдина родина,
Єдина країна, моя Україно...

2 місце Антоніна Потіснюк, 17 років, м.Кропивницький, за вірш: «Присвячується всім Матерям полеглих Синів у війні»;

Присвячую всім Матерям полеглих Синів у війні

Дивлюсь на рідну землю, засвітало,
Пташки до променів заводять щебет свій,
А у твоїм віконці, мамо, світло не згасало
І чути, аж на небо, стогін твій.
Невже мого тепла не відчуваєш, мамо,
Душею, моя нене, я завжди з тобою,
Пробач за те, що сталося, рідненька,
Ворожа куля мене, назавжди, вивела із бою.

Я не хотів війни, моя матусю,
Квітучий, український край свій боронив,
Пішов і обіцяв тобі, що повернуся,
А я товариша від кулі вражої закрив.
Не припадай, голубко, до землі сирій,
Повір, із побратимами не холодно в раю,
Теплим дощем упаду я тобі на долоні,
Крила янгола маю – від журби огорну.
Світлиту сонечком в небі щоднини,
Місяцем ясным, щоночі, в вікно зазираю,
Барвінком рясним у садочку цвістиму,
Лелекую повесні на поріг прилечу.
Для тебе, неню, і для рідної країни
Я не помру, ніколи не помру.
Тобі ж, матусю, вклоняться мільйони,
Бо захищав я отчу землю дорогу.

3 місце Людмила Кулешова, 65 років, м.Київ, за вірш: «Єдина Родина».

Єдина Родина

Єдина Родина – ти гордість крилата,
Єдина Родина – ти батько і мати.
Ти коло садочка вишневого хата
Ти те, що нізащо у нас не відняти!

Єдина Родина – тебе ми плекали
Пліч-о-пліч в жорстоких боях здобували,
В досягненнях наших тебе прославляли
Свободу і гідність твою відстояли!

Єдина Родина – це єдність народу,
Коли брат за брата і в полум'я й воду
Дай, Боже, усім нам терпіння, дай згоду, –
Козацькому роду нема переводу.

Єдина Родина – усе подолає,
А ворог, як прийде – вона покарає;
Та друзів Родина сердечно вітає,
Бо що таке Дружба давно вона знає.

Є символом нашим червона калина,
А знаком відваги – козацька чуприна,
У славі й багатстві цвіте Україна,
Бо вічна й незламна
Єдина Родина!!!

За рішенням журі заохочувальні призи отримали:

Ростислав Бадовський 60 р., м. Київ вірш «Коли закінчиться війна»

Надсилаю вірш-плач дівчинки з Донбасу про війну.

Коли закінчиться війна?

Коли закінчиться війна? Питаю... плачу і молю.
Дорослі люди схаменіться... І не вбивайте долю мою.
Малюю мир і чисте небо над селом. Малюю маму й брата
Нема в живих їх вже давно, коли згоріла стара хата...

Кому ця вигідна війна? Не знаю точно я і відчуваю сидячі в підвалі
Що може совість скаже щось тим людям, що її почали.
І Боже дивиться з небес на це нелюдське існування
Коли руйнують все підряд — приносять людям ці страждання

О Боже, милий не мовчи. Дорослим розум дай а дітям сподівання
Про мир я мрію а війні під свічкою малюю я прощання
Над містом сонце знову вироста і в школу з квітами я знову йду
Малюю я людей і мир-це головне моє бажання

І знову мрію у вісні, що не одна звертаюсь знову до небес
Беру у руки телефон. Пишу що скінчилась війна
Всім друзям мій останній повоєнний СМС
Що знову вільна вся Донеччина моя!

Гаяне Балабекян 15 р. м. Київ за плакат
«Єдина родина».

До переможців, присутніх на засіданні Круглого столу, з вітальним словом звернувся Голова журі Всеукраїнського творчого конкурсу «Єдина родина» А.Д. Аванесян, який нагородив їх цінними подарунками та грошовими преміями.

Алла Каплієнко та Людмила Кулешова майстерно та яскраво зачитали свої твори. Схвильовані присутні довго аплодували, гукаючи «Браво!»

Надсилаю вам мій відгук на конкурс «Єдина родина»:

«Несподівано та приємно було дізнатися о моїй перемозі у конкурсі «Єдина Родина» в номінації «Найкраща фотографія». Я ніколи не вважала себе творчою людиною, ніколи не приймала участь у творчих конкурсах, але ця перемога дала мені впевненість та натхнення. Ця перемога показала моїм дітям, що кожна людина має свій особистий творчий потенціал незалежно від віку, рівня освіченості та життєвого досвіду. Я дуже вдячна керівництву РНСУ та конкурсній комісії за організацію, та проведення такого конкурсу. Подібні заходи направлені на поєднання усіх українців різного віку, з різних куточків нашої країни, різної національності до єдиної Української нації. Через свої творчі роботи, усі учасники показали свій патріотизм, любов до батьківщини, віру у майбутнє України. Я вітаю всіх учасників конкурсу «Єдина родина», всіх переможців! Бажаю всім натхнення та миру!!!

Юлія Калашнікова.

Рада національних спільнот України щиро вдячна всім учасникам Конкурсу! Які вони МОЛОДЦІ! Пишаємося, що свята українська земля народжує такі таланти! Бажаємо всім натхнення, успіхів та запрошуємо до активної участі в нових конкурсах!

Рада національних спільнот України надає допомогу воїнам і ветеранам АТО та членам їх сімей

РАДА національних спільнот України продовжує проводити активну роботу зі збору всього необхідного для підтримки військовослужбовців, які захищають незалежність і цілісність України в зоні проведення антитерористичної операції на сході України. Багато співробітників Ради стали волонтерами і беруть участь в організованих у населених пунктах Донбасу акціях, спрямованих на підтримку воїнів і ветеранів АТО та членів їх сімей.

19 січня 2018 року відбулася зустріч Голови **Ради національних спільнот України** Ашота Аванесяна та керівника Військово-цивільної адміністрації міста Мар'їнка та села Победа Мар'їнського району Донецької області Олександра Теслі.

Головною метою зустрічі стало обговорення збору і відправлення гуманітарної допомоги від РНСУ в зону проведення антитерористичної операції на сході України. В першу чергу вантаж планується доставити в інтернати, дитячі будинки, ветеранам і воїнам АТО, які проживають в районах Мар'їнки, Авдіївки, Попасного, Золотого та Степного.

Керівник місцевої адміністрації Олександр Тесля наголосив на необхідності створення запасу бронежилетів і касок для майбутнього поповнення лав військовиків. А ще він підкреслив важливість чіткого обліку і правильного фасування гуманітарних вантажів у місцях їхнього збору та зберігання. Він зазначив: «Люди, які проявляють патріотизм у безкорисливому піклуванні за свою армію, гідні того, щоб жити на своїй вільній землі, розраховуючи на захист вірних присяги військовослужбовців, героїзм, патріотизм та відданість яких є найкращою і найсильнішою зброєю проти окупантів. Я дякую **Раді національних спільнот України** за виявлене бажання співпрацювати».

Олександр Олександрович наголосив, що першочерговими потребами населення на окупованих територіях і воїнів на передовій є: освітлення вулиць, ліки та медичне обладнання, свердловини для води та налагодження шляхів водопостачання, дитячі майданчики, засоби особистої гігієни для військових, набори харчових продуктів, канцелярські набори для дитячих будинків.

Підсумовуючи зустріч, її учасники наголосили: бойові дії на сході – справа не тільки військових, котрі виконують свій обов'язок. Це справа і кожного із нас.

Голова Ради Ашот Аванесян нагородив керівника Військово-цивільної адміністрації міста Мар'їнка та села Победа Мар'їнського району Донецької області Олександра Теслі медаллю РНСУ – «Захисник Батьківщини».

Під час зустрічі було досягнуто попередньої домовленості щодо розповсюдження у військових частинах газети РНСУ «Національний діалог» і підписання найближчим часом меморандуму про співпрацю між РНСУ та Військово-цивільною адміністрацією міста Мар'їнка та села Победа Мар'їнського району Донецької області.

Голова РНСУ нагородив учасників АТО та волонтерів відзнаками Міністерства оборони України

Героїв менше не стає...

Зособливим почуттям гордості А.Д. Аванесян оголосив нагородження членів **Ради національних спільнот України**, справжніх героїв – учасників АТО та волонтерів, яких відзначено Міністром оборони України, генералом армії Степаном Полтораком відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани»:

Олександра Сергійовича Кікіна, члена Департаменту соціально-гуманітарної та волонтерської діяльності при **Раді національних спільнот України**, Голову Київського осередку «Всеукраїнського союзу ветеранів АТО»;

Павла Вікторовича Солодуху, члена Департаменту соціально-гуманітарної та волонтерської діяльності при **Раді національних спільнот України**, Голову відокремленого підрозділу «Всеукраїнського союзу ветеранів АТО»;

Олександра Володимировича Талала, члена Департаменту соціально-гуманітарної та волонтерської діяльності при **Раді національних спільнот України**, Голову Громадської організації «Воїн АТО».

Як свідомі громадяни та патріоти України і свого міста О.С. Кікін, П.В. Солодуха, О.В.Талала з перших днів зайняли принципову громадянську позицію й разом з іншими патріотами брали участь у заходах по недопущенню розповсюдження терористичної діяльності так званої «днр», надавали всебічну допомогу військовим частинам та органам внутрішніх справ, при цьому неодноразово проявивши особистий героїзм та мужність.

За багаторічну громадську діяльність, спрямовану на культурно-освітній розвиток держави і вагомий внесок в зміцнення міжетнічних відносин та забезпечення суспільної злагоди в Україні Медаллю «За сприяння Збройним Силам України» було нагороджено:

Різнана Ібрагімовича Бабаєва, заступника Голови РНСУ, заступника директора Департаменту соціально-гуманітарної та волонтерської діяльності при **Раді національних спільнот України**;

Еміра Хамітовича Валєєва, Першого заступника Голови РНСУ, Голову Правління Всеукраїнської асамблеї татар;

Верховна Рада України висловлює подяку Раді національних спільнот України і редакції газети «Національний діалог»

Про це йдеться у листі від 08.12.2017р. з Верховної Ради України на ім'я Голови РНСУ Ашота Аванесяна.

УКомітеті Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин за дорученням Голови Верховної Ради України розглянуто в межах компетенції Резолюцію Всеукраїнської конференції «26 років незалежності України: досягнення та перспективи розвитку державної етнонаціональної політики», опубліковану в інформаційно-аналітичній газеті Ради національних спільнот України «Національний діалог».

Комітет поділяє думку учасників конференції щодо необхідності удосконалення державної політики у сфері етнонаціонального розвитку. Головною метою цієї політики повинно стати забезпечення міжнаціональної злагоди. Комітет підтримує звернення учасників Всеукраїнської конференції «26 років незалежності України: досягнення та перспективи розвитку державної етнонаціональної політики» з пропозиціями до Президента України, Кабінету Міністрів України та окремих міністерств.

Комітет висловлює вдячність Раді національних спільнот України за активну громадську діяльність, спрямовану на консолідацію українського суспільства, гармонізацію міжнаціональних відносин та розвиток етнічної, культурної, мовної самобутності етнічних спільнот України. Також Комітет вітає Раду національних спільнот України з початком виходу інформаційно-аналітичної газети «Національний діалог» та щиро бажає колективу редакції газети натхнення, творчих успіхів та широкої читачької аудиторії.

Олександра Миколайовича Кириченка, члена Департаменту соціально-гуманітарної та волонтерської діяльності при **Раді національних спільнот України**.

Також, Ашот Аванесян вручив медаль РНСУ «Захисник Батьківщини» Голові Федерації грецьких товариств України – Олександрі Іванівні Проценко-Пічаджі.

Новорічне бліц-інтерв'ю РНСУ

3 нагоди Нового року ми задали три однакових запитання керівникам етнічних спільнот, які входять в Раду національних спільнот України:

1. Який головний крок потрібно зробити РНСУ для підвищення ефективності її діяльності?
2. Який головний крок потрібно зробити в Україні для того, щоб вона стала процвітаючою?
3. Щоб Ви хотіли побажати українцям у Новому році?

Пропонуємо відповіді на них:

Лоліта КАЙМАРАЗОВА

Голова Правління Ради національних товариств Миколаївської області

1. Більше уваги приділяти роботі з регіонами України, в яких відкривати представництва РНСУ або запрошувати входити до складу Ради такі громадські спілки як «Рада національних товариств Миколаївської області» (за згодою). Організовувати більше Всеукраїнських заходів в областях України, а не тільки в м. Києві.

2. Зламати корупційну систему в усіх гілках влади і в суспільстві загалом, навчити чиновників працювати на благо людей, а не на себе; побудувати сильне громадянське суспільство в Україні, здатне контролювати владу й не допускати жодних незаконних процесів у державі; навчити українців будь-якого етнічного походження любити й поважати себе й державу Україна.

3. Сили й насаги, любові й єднання, мудрості й витримки, більше гарних новин і радісних подій у житті і в країні.

Василь КЕЛІОГЛО

Президент ВГО «Союз гагаузів України»

1. Наладити більш тесний контакт з державними органами, такими як Комітет Верховної Ради України по культурі і духовності, науці та освіті, по правам людини і міжнародним відносинам, Адміністрацією Президента України, Кабінетом Міністрів України, Омбудсменом, а також з регіонами, в частині, со структурами в областях і районах, які займаються питаннями національних меншин.

2. Для того, щоб Україна стала процвітаючою, одного шага недостатньо. Нужен комплексный подход. В первую очередь – это смена принципов выбора руководства. Оно должно формироваться, как говорил Геннадий Удовенко, на основе 3-х «П» – это порядочность, профессионализм и патриотизм. Но для этого народ должен поверить в честные выборы и проявить во время их проведения свою сознательность, ответственность и активность. А потом уже обеспечить кредитование малого и среднего бизнеса, производства и переработки сельскохозяйственных продуктов, высокорентабельных услуг и производств, осуществить пенсионную реформу (уровень пенсии должен быть минимум в 2 раза больше прожиточного минимума), таможенную реформу (для реальной защиты внутреннего производителя и наполнения бюджета (а не чих-то карманов за счет контрабанды) за счет повышения пошлин на алкоголь, сигареты и другие продукты не первой необходимости), налоговую реформу (ввести один 10%-й налог на всё или максимум 5 различных налогов), реформу в сфере образования (во главу угла надо поставить поднятие уровня наших школ и ВУЗов до уровня мировых, патристическое воспитание молодежи, изучение украинского языка и украинской истории на том же уровне, как и национальных меньшинств), ужесточение наказания за коррупционные действия.

3. Всему украинскому народу и народам Украины в Новом году я пожелал бы, прежде всего мира и светлого неба над головой, веры в себя и в процветающую Украину, надежды на счастливое будущее нас и наших детей, настоящей взаимной любви к своим близким и к родной земле.

Слава Украине!!!

Лола ВЕРЛАН

Хореограф-постановщик, старший преподаватель кафедры хореографии Института Искусств НПУ имени М. П. Драгоманова. Художественный руководитель ансамбля узбекского танца «Баёт»

1. Благодарим РНСУ и её руководство за проделанную работу в 2017 году.

Мы приняли участие во многих интересных проектах РНСУ, во всех них ощущался дух национального единства.

Быть более требовательными к выполнению плана мероприятий РНСУ.

2. Каждый день на своем рабочем месте трудиться на благо людям.

Обучать детей не только творческим навыкам, но и воспитывать у них любовь к культуре Украины и других народов мира.

3. Достатка, процветания, изобилия и расцвета. Мира и здоровья!

Емір ВАЛЄЄВ

Голова Правління Всеукраїнської асамблеї татар

1. Необходимо сформировать временные творческие группы из специалистов и активистов национального движения в области сохранения и развития культур, языков национальных общностей для подготовки комплексного широкоформатного проекта участия национальных общностей в строительстве Украины на всех этапах:

- создание музейной экспозиции по регионам страны;
- написание книг и брошюр по истории этносов Украины;
- снятие и выпуск научно-популярных фильмов;
- организация цикла телевизионных передач, в том числе и на Национальном общественном телевидении Украины;
- разработка учебных курсов по истории этносов в школах и институтах;
- постоянное проведение «круглых столов» по указанной тематике с привлечением ученых и специалистов.

2. Повысит уровень культуры народа Украины.

3. Поверит в свои силы, а не ждать помощи извне.

Микола КОРЕЦЬКИЙ,

Голова Київського міського товариства греків імені Костянтина Іпсіланти

1. Об'єднати зусилля та можливості РНСУ з можливостями, зусиллями, напрацюваннями

регіональних Рад національних товариств, спираючись на регіональні органи влади та місцевого самоврядування (наприклад, перші спільні заходи з Вінницькою громадою). Запропонувати співпрацю та об'єднання зусиль з релігійними організаціями по об'єднанню національних товариств, вихованню молоді, налагодженню міжконфесійного, національного діалогу. Налагодити зв'язки з українськими громадами за кордоном, сприяти їх зв'язкам з Україною, захисту їх інтересів у тих державах, спільноти яких є членами нашої РНСУ.

2. Зупинити війну. Потрібно всім зрозуміти, що є держава – Україна, в якій нарешті, маємо навести лад. Наша країна здатна витримати будь-які негаразди на шляху до процвітання.

3. Миру, взаємопорозуміння, спокою, злагоди в суспільстві та в кожній родині, міцного здоров'я кожному українцю.

КАН ДЕН СІК,

Президент Асоціації корейців України

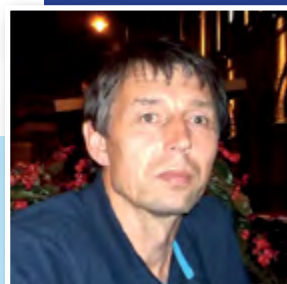
1. Відкрити «Будинок національностей».

2. Провести економічну реформу, подолати корупцію.

3. Миру, здоров'я, процвітання.

Николай ПАЛУТОВ

Союз Мари України

1. Открыть новые отделения РНСУ в областях Украины. Провести выставку, посвященную торгово-экономическим возможностям представителей национальных диаспор в Украине.

2. Использовать китайский опыт реформирования экономики.

3. Мира.

Етнічні українці поповнюють найвищі органи влади США

Наших людей у зарубіжній владі прибуло

У США новим міністром охорони здоров'я та соціальних служб призначили 50-річного Алекса Азара. Про те, що у нього в роду є українці, він зізнався під час присяги.

«Тільки в Америці випадає така можливість внуку та правнуку іммігрантів з Ливану, України, Англії та Швейцарії», – сказав Азар про своє призначення. Він народився у Пенсильванії і закінчив юрфак Йельського університету. За правління Президента Джорджа Буша-молодшого зайняв посаду заступника міністра охорони здоров'я. Азару поставили завдання боротися з розповсюдженням наркотиків, від передозування якими у минулому році загинули десятки тисяч американців.

Тим часом уже півроку трудиться сенатором штату Індіана наша колишня землячка, 38-річна Вікторія Спартац, яка виїхала з України за океан 17 років тому.

В Києві вона закінчила економічний університет, а вже в Америці отримала диплом магістра з професійної бухгалтерії університету Індії та залишилася працювати вчителем у цьому вузі. Крім цього вона працювала у прокуратурі, зайняла високі пости у найприбутковіших компаніях США, а потім зайнялася політикою та доросла до шефа Республіканської партії округу Гамільтон.

Ще одна етнічна українка зробила карколомну кар'єру в Канаді. 49-річну Христю Фріланд три роки тому призначили там міністром іноземних справ. Її мати Галина Хом'як-Фріланд – українка за походженням, працювала адвокатом, як і чоловік. Сама Христя прославилась у журналістиці, була редактором у Financial Times.

«Христя дуже любить все українське, у неї є багато етнічних речей, вона носить вишиванки, намиста. Своїм дітям вони з чоловіком Гремом дали українські імена – Наталка, Галя і Іван. Христю дуже поважають в Канаді, вона любить інтереси України в уряді», – розповіла «Вістям» Надія Степанюк з української громади в Канаді. Разом з Христєю Фріланд в уряді працювала ще одна етнічна українка, 62-річна Марта Енн Мігічук.

Етнічна українська Христя Фріланд очолює канадський МЗС.

РАДА НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ

Будуймо майбутнє України разом!

www.radaspilnot.org.ua

На зворотному боці сторінки – календар для наших читачів на 2018 рік

2018

www.radaspilnot.org.ua

Від національного діалогу – до національної єдності!

Січень January

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Лютий February

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28				

Березень March

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Квітень April

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Травень May

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Червень June

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Липень July

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Серпень August

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Вересень September

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Жовтень October

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Листопад November

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Грудень December

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

**Згідно
з давньоукраїнським
літочисленням
настав
11018-й рік!**

Саме на українській землі було знайдено найдавніше зображення колодаря, саме – КОЛОдаря.

Українська нація – дуже давня, адже за знайденими речами налічує близько 15-ти тисяч років!

УКРАЇНСЬКЕ ЛІТОЧИСЛЕННЯ

Чийм літочисленням користуємось? Чому переймаємо і приймаємо все чуже? А чи не можемо й ми щось своє нав'язати світові?... Адже маємо що! Ну хоча б українське літочислення.

На добридень вам у Новому році, шановні читачі! З новим щастям у новоріччі! На початку січня відзначаємо і свято давньоукраїнської Богині Дани: 3 (6) січня. Січень має і ще цілу низку свят, які принесли нам різні народи, проте рідних, українських, – мало. Але ж маємо й свої!..

За 300 років зі свідомості нашого народу витіснено звичний, рідний нам, календар (колодар).

Проте у багатьох народів, а також і в українського, існують інші системи літочислення.

Наприклад, за рідним, народним, світоглядом зараз іде 11 тисяч 18-й (11018) рік. І ЦЕ ЛІТОЧИСЛЕННЯ – УКРАЇНСЬКЕ. Цю дату впроваджено на основі Мізинської культури, яка 11000 років тому була в апогеї розвитку. Тож сьогодні в українському колодарі – 11018-й рік Дажбожий.

Мало того! Саме на українській землі було знайдено найдавніше зображення колодаря, саме – КОЛОдаря, бо наші предки обожнювали і поклонялися Сонцю, яке називали Колом.

Наші пращури найкраще описали Рідний колодар: «Одкрив ворота, сину, і ввійди до них – який то красен Рай слов'янський! Там Рай-ріка тече, яка відділяє Сваргудів Яви, і Число Бог рахує дні наші й мовить Богові числа свої: чи бути дню небесному, чи бути ночі і заснути»...

Українська нація – дуже давня, адже за знайденими речами налічує близько 15-ти тисяч років! Тож витворивши свою високу культуру, українська нація мала і власний колодар.

Можливо, Єдиний Всесвітній Колодар, над яким працюють уже не один рік, і полегшить народне спілкування, але як же відмовитись від того, чим жив наш народ із давніх віків? Не викорінювати ж із пам'яті те, що нам – рідне.

Любов СЕРДУНИЧ

Китайский Новый год–2018

КИТАЙСКИЙ НОВЫЙ ГОД – 2018 – ЕЩЕ ОДИН ПРАЗДНИК, КОТОРЫЙ МЫ С НЕТЕРПЕНИЕМ ЖДЕМ СЛЕДОМ ЗА НАШИМ ТРАДИЦИОННЫМ ЕВРОПЕЙСКИМ НОВОЛЕТИЕМ.

Китайский Новый год-2018 – что это за событие?

Китайский Новый год – один из самых важных восточных праздников, который уже достаточно давно отмечается не только в азиатских странах, но и во всем мире. Ведь наш народ – с широкой душой, любит праздники и с удовольствием воспринимает Новый год по восточному календарю как очередной повод, чтобы собраться и отметить знаменательное событие.

Как и для нас, Новый год у жителей Востока знаменует новый виток времени, начало, обновление. В день, когда наступит Новый год по китайскому календарю, зима встретит весну и начнется новый жизненный цикл.

Китайский Новый год-2018: когда начинается

Китайский Новый год имеет постоянную дату, потому что она всецело зависит от лунного календаря. Китайский Новый год приходится на второе новолуние после зимнего солнцестояния 21 декабря. Ежегодно этот праздник может выпадать на один из дней в промежутке с 21 января по 21 февраля.

Новый год по китайскому календарю 2018 наступит 16 февраля. Точнее, 2018 год будет по григорианскому летоисчислению, а вот по китайскому календарю мы встретим 4716 год, который придет под знаком Желтой Земляной Собаки и продлится до 4 февраля 2019 года, когда на смену ему придет год Желтой Свиньи.

АНОНС: Киян запрошують відсвяткувати Китайський Новий рік

КИТАЙСЬКИЙ НОВИЙ РІК МАЄ НЕПОСТІЙНУ ДАТУ, АДЖЕ ВІН ЗАЛЕЖИТЬ ВІД МІСЯЧНОГО КАЛЕНДАРЯ. ТОМУ СВЯТО ВИПАДАЄ НА ОДИН ІЗ ДНІВ У ПРОМІЖКУ З 21 СІЧНЯ ПО 21 ЛЮТОГО. ЯКЩО ТРАДИЦІЙНИХ УКРАЇНСЬКИХ СВЯТ ВАМ БУЛО МАЛО, ТО НОВИЙ РІК МОЖНА ЗУСТРІТИ ЩЕ РАЗІ ЗА КИТАЙСЬКИМ КАЛЕНДАРЕМ. ДО СЛОВА, ЗУСТРІЧАТИ БУДЕМО НЕ 2018-Й, А 4716-Й РІК.

За підтримки Київської міської ради уже на вихідних містяни та гості столиці зможуть перенестися у Піднебесну та відчутти на собі колоритність традицій Сходу — столиця святкуватиме Китайський Новий рік. Учасників свята чекає насичена розважальна програма. Тут і майстер-класи бойових мистецтв ушу, ярмарок страв китайської кухні, розіграш «Святкової лотереї», шоу-концерт за участю як іноземних так і українських зірок. Звісно, не обійдеться без Китайського цирку та Ходи Дракона.

У рамках свята планується благодійна акція від Київради «Допоможемо діткам». Залучені кошти будуть спрямовані на потреби дітей-сиріт.

Китайський Новий рік об'єднає не лише містян, долучаться до свята львів'яни та одесити. У рамках заходу відбудеться телеміст між Києвом, Львовом, Одесою, Пекіном та Шанхаєм у режимі реального часу. Всі присутні матимуть змогу насолодитись святковим феєрверком у Пекіні та Шанхаї.

Китайский Новый год-2018: как отмечается в Китае

Этот праздник китайцы называют «встреча после разлуки», потому что по традиции на Новый год все члены семьи, где бы они ни находились, съезжаются домой и собираются за богато накрытым праздничным столом. Также считается, что на Китайский Новый год за столом присутствуют духи умерших предков, которые также являются участниками праздника.

В период новогодних праздников люди ходят друг к другу в гости с поздравлениями, подарками в виде денег в красных конвертах, и ожерелий из монет и мандаринов, как символа богатства.

В течение всего времени празднования Китайского Нового года в Китае проводятся веселые народные гулянья, ярмарки, костюмированные танцы и маскарадные уличные шествия.

Китайский Новый год-2018: когда заканчивается празднование

В странах Востока Китайский Новый год – один из самых продолжительных праздников, который в старину длился целый месяц. Однако в наше время из-за насыщенного образа жизни и плотного рабочего графика китайцы сократили количество выходных практически вдвое, и праздник заканчивается на пятнадцатый день.

Китайский новый год-2018 (выходные дни для китайцев) длится целых 15 дней. 2 марта состоится грандиозный Фестиваль китайских фонарей. Вплоть до этого дня продлится встреча Китайского Нового года-2018, когда заканчивается празднество, и народ возвращается к привычному рабочему ритму.

Святкування Китайського Нового року відбудеться 6-7 лютого на території Київського ВДНГ (проспект Академіка Глушкова, 1).

Хай цей рік починається з краси! Додайте до неї гарного настрою та позитивних думок!

У китайському календарі кожен рік має свого символу-тварини. 2018 рік за китайським календарем буде проходити під заступництвом Земляний Жовтої Собаки. Астрологи вважають, що цей рік добре підходить для прийняття важливих рішень у житті. Якщо приймати розмірені і зважені рішення, то можна досягти великих успіхів у бізнесі, просунутися по кар'єрних сходах і створити міцну сім'ю.

Рік Собаки буде помірним і спокійним, якщо не приймати поспішних рішень. Всі люди знають, що пес ніколи не вкусить, якщо до нього доброзичливо ставитися. Стихією року виступає Земля, тому буде цінуватися мудрість та інтелект. Собаки не люблять зради і брехні. В цілому, 2018 рік Жовтої Собаки принесе людям успіх і радість.

В Україні глибоко шанують пам'ять Гейдара АЛІЄВА – першого Президента Азербайджану

У 2018 році буде відзначатися 95-річчя з дня народження видатного партійного і політичного діяча Азербайджану Гейдара Алієва (1923–2003) та вшановуватися 15-річчя з дня його смерті.

Гейдар Алієв керував Азербайджаном з невеликою перервою майже 30 років.

В Україні завжди з глибокою повагою ставилися до нього, як до видатного державного діяча. Його заслуги відзначені вищою нагородою нашої держави – орденом Ярослава Мудрого, а на базі Міжрегіональної академії управління персоналом відкрито українсько-азербайджанський інститут соціальних наук імені Гейдара Алієва.

Особливу роль у формуванні відносин дружби, взаємної поваги і підтримки між Україною і Азербайджаном зіграло те, що Гейдар Алієвич особисто приділяв невинну увагу розвитку стратегічного партнерства між нашими країнами, завжди був вірним другом України.

Завдяки тісній співпраці, Україні і Азербайджану вдалося домогтися значних результатів у промисловому і науково-технічному розвитку, у спільній діяльності по створенню транспортних коридорів, що з'єднують Європу з Азією, в реалізації великих енергетичних проєктів.

У червні 2004-го року в Києві було відкрито пам'ятник Гейдару Алієву.

У церемонії відкриття пам'ятника взяв участь Президент Азербайджану Ільхам

Алієв, син Гейдара Алієва. Він висловив подяку за рішення встановити пам'ятник його батькові у столиці України Києві.

Пам'ятник створили азербайджанський скульптор Натиг Алієв і український архітектор Володимир Скульський. Постамент виготовлений з граніту, його висота 1 метр 60 сантиметрів. Сам пам'ятник виконаний у бронзі висотою 2 метри 65 сантиметрів.

У квітні 2013 року в Києві, на вулиці Глибочицькій поблизу посольства Азербайджану в Україні, відкрили сквер імені колишнього Президента цієї країни Гейдара Алієва. Там на 5 сотках знаходиться відкритий раніше пам'ятник Гейдару Алієву. Задня частина парку нагадує стіну фортеці Баку – символ історичної частини міста. Там вона має протяжність 600 м і є бакинським пам'ятником архітектури. Центральна композиція парку – єдина в світі копія килима «Шейх Сафі» – восьмого дива світу. Її виклали з муранського скла і кераміки. Оригінал знаходиться в лондонському Музеї Вікторії та Альберта вже більше 200 років. Килимовою композицією стікає вода, яка переходить в багатоярусний водоспад. У парку висаджені магнолії, клени, тиса, айва, барбарис. На схилі з квітів зроблена карта Азербайджану.

Сквер імені Гейдара Алієва став одним із яскравих символів україно-азербайджанської дружби.

Відбулося засідання клубу «Киянин»

26 січня в бібліотеці ім. М. В. Гоголя м. Києва за адресою вул. В. Васильківська, 136 відбулося засідання клубу «Киянин». Назвою засідання став рядок із вірша Д. Голубицького «Хрупкая музыка киевской были». У ці дні виповнилося 110 років із дня народження Натана Рахліна – видатного диригента, що багато років очолював Державний симфонічний оркестр України, а його безкоштовні літні симфонічні концерти кияни зрілого віку пам'ятають ще й нині.

На засіданні клубу також були присутні його учні – диригенти Рустем Утей та Олег Андреев, онук Ігор Лисенко та представники татарської громади в Києві.

В останні роки свого життя Натан Рахлін створив і очолював симфонічний оркестр Татарської державної філармонії.

Є багато подій, що пригадувалися із життя Натана Григоровича – яскравої і талановитої людини. Гості заходу розповідали про професіоналізм і унікальність видатного Маєстро та життєві історії митця. Було чітко зрозуміло, що Натан Григорович – видатна постать сучасності. До розмови долучилися: Шаукат Самітов – Голова Київської татарської громади «Ільдаш», Емір Валєєв – Голова Правління «ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ АСАМБЛЕЇ ТАТАР», Артур Калімулін – заступник голови ГО «Київська татарська громада».

До цієї зустрічі в бібліотеці було розгорну-

то перегляд документальних матеріалів «Морт диригування», а завідувача бібліотекою Е.І. Свердлова, що особисто знала сім'ю диригента, поділилась власними враженнями про Н. Рахліна. Відомий київський бард, Анатолій Лемиш, у своєму виступі згадав і про дочку диригента – знаного київського екскурсовода Леонору Рахліну, зусиллями якої на будинку, де жив її батько, встановлено меморіальну дошку. А потім разом з Денисом Голубицьким вели діалог про Київ. Дізналися, яким бачить його Денис. «Переміщувалися» не лише в просторі, а й у часі. Під час цієї своєрідної подорожі, що супроводжувалась фотоілюстраціями Києва, звучали вірші та пісні Дениса Голубицького.

Наприкінці заходу виступив Ігор Лисенко зі словами подяки за пам'ять діда і розповів про факти з життя Н. Григоровича, геніального українського радянського диригента.

Польские колядки в Николаеве

20 января 2018 года в городском Доме учителя прошёл концерт польских колядок, организованный Николаевским областным обществом поляков. Традиционно каждый год в нём принимают участие дети и молодёжь общества, которые изучают здесь польский язык и знакомятся с польской историей и культурой. Прекрасные одухотворённые песнопения, рассказы о традициях и особенностях празднования польского Рождества, стихотворения создали в зале особую атмосферу, наполненную радостью, возвышенностью и ощущением чуда.

Программа велась на польском языке, однако это совсем не мешало понимать то, о чём рассказывали ведущие. Напротив, зал с удовольствием подпевал таким знакомым всем колядкам, как «Тихая ночь», «Иисус в Вифлееме», «И пришли они в Вифлеем» и другим, мелодии и даже слова которых хорошо известны украинцам и так похожи и на сами украинские колядки! Интересно, что на концерте звучали песни как старинные, так и современные, в разных музыкальных обработках, и это сделало концерт ещё более интересным и насыщенным. Среди исполнителей удивляли настоящие таланты: это Лилия Шаманская из польского села Киселёвка, что на Снегирёвщине, Кристина Рыжикова; старшая мужская и женская группы, которые блистательно исполнили старинные колядки, и, конечно же, юные участники, по-

корившие зал своей чистотой и искренностью! Ещё много интересного и познавательного смогли почерпнуть все, пришедшие на концерт, но самое главное – они открыли для себя мир польской культуры и узнали этот народ лучше, ведь нас с поляками связывает многолетнее добрососедство, несмотря на непростую историю взаимоотношений. А ещё концерт погрузил нас в великолепную атмосферу Рождества, которое дарит нам любовь и надежду, учит прощению и состраданию, сотрудничеству и взаимопониманию, единению и свободе.

Большой вклад в проведение праздника внесли пани Кристина Ксенжопольская, учительница польского языка из Польши, которая уже много лет преподаёт его в обществе и много сил и энергии отдаёт своим ученикам, председатель общины Елизавета Селянская и другие её члены. Гостями праздника стали начальник отдела по делам национальностей и религий управления культуры, национальностей и религий Николаевской ОГА Виктор Чебатареv и председатель правления Совета национальных обществ Николаевской области Лолита Каймаразова, которая презентовала газету Совета национальных общин Украины «Национальный диалог» и вручила несколько экземпляров второго и третьего выпуска газеты обществу поляков. Посетили праздник и представители белорусской диаспоры Николаевщины.

**Рада національних товариств
Николаївської області**

Головування Болгарії в Раді Європейського Союзу та урочистий прийом Посла Болгарії в КМДА

31 січня 2018 року Болгарія вперше після вступу до Європейського Союзу розпочала головування в Раді ЄС. Піврічне головування Болгарія прийняла від Естонії, яка була на чолі Ради протягом другої половини 2017 року.

23 січня 2018 року в Київській міській державній адміністрації Надзвичайний і Повноважний Посол Болгарії в Україні – Пан Красімір Мінчев провів урочистий прийом на честь проголошення Болгарії головою Ради ЄС.

Рада національних спільнот України була запрошена на прийом. У ньому взяли участь Голова РНСУ – Ашот Аванесян, депутат Верховної Ради України, Президент Асоціації болгар України – Антон Кіссе.

Також на заході були присутні дипломати, політики, вчені, діячі культури, мистецтва і журналісти.

Звертаючись до гостей, Пан Посол підкреслив, що своїми головними завданнями, як головної країни, Болгарія вважає підтримку безпечної, стабільної і солідарної Європи. «Безпечна Європа» – тому, злив; «Стабільна Європа» – тому, що громадяни хочуть знати, що Євросоюз піклується про своє процвітання і благополуччя; «Солідарна Європа» – оскільки

всі держави члени стикаються з головними викликами, і їх можна подолати лише спільними діями, а не лише на національному або місцевому рівні, – наголошується в цілях болгарського головування.

У цей урочистий вечір знайшовся час і для неформального спілкування – з істинно болгарською гостинністю. Для того, щоб запрошені гості по-справжньому поринули в болгарську атмосферу, Пан Посол запросив із Софії до Києва прекрасний музичний колектив у складі чотирьох чарівних дівчат. Всі присутні були в захваті від віртуозного виконання

живої інструментальної музики, яка уособлює кращі риси братнього болгарського народу! Браво, Болгарія!

Дякуємо за теплий і істинно братній прийом, Вельмишановний Пане Посол!

Казахська спільнота України презентує новий фільм

26 січня 2018 року у стінах Таврійського національного університету ім. Вернадського м. Києва відбувся показ документальної стрічки «Казахський танок».

На презентацію з Казахстану прибув режисер фільму Газаз Насіров. Картину про історію становлення казахського танцю ним було створено разом з хореографом Анварой Садиковою на студії «Казахфільм» імені Шакена Айманова.

Автори знайомлять глядачів з особливостями культури казахського танцю разом з головною героїнею картини, юною балериною Жанель Улановою.

У фільмі документально-ігрового жанру використані архівні матеріали музею Алматинського хореографічного училища ім. А. Селєзнева, театру «Астана Балет», Державного театру танцю «Наз», а також матеріали авторської програми Флорі Мусіної «Легенди і Міфи Оперного» і кінострічки «Синій маршрут» («Казахфільм», 1968 р.) Зйомки фільму проводилися в містах: Астана, Алмати, Кизил-орда, Шімї, Шимкент.

Організатором показу у столиці України виступила Казахська спільнота України (Київське культурне товариство «Достик», Харківське ГНООК «Бірілік» та інші) за підтримкою МГО Інтернаціональний союз та посольства Республіки Казахстан в Україні. Головною метою організації було познайомити з культурою народного танцю одного з великих за кількістю етносів, що проживає в Україні.

Захід своєю присутністю крім лідерів казахської спільноти підтримали представники посольства Республіки Казахстан в Україні, дипломати ряду арабських держав, Туреччини, керівництво Ради національних спільнот України, культурне товариство узбецької, татарської, кримськотатарської, німецької, азербайджанської, вірменської громад м. Києва та України, представник міністерства освіти і науки України, представники Міністерства Культури та миського Управління культури, національності та релігій КОДА, представники Департаменту культури КМДА, а також студенти та викладачі університету.

Захід отримав від учасників (кількість яких склала біля 150 осіб) численні позитивні відгуки.

Від імені Казахської спільноти України та Київського культурного товариства «Достик» Марик Джангутінов

Мелітопольський етнографічний музей «Кале» як осередок збереження історичної пам'яті та культури караїмського народу

СЛАВЕТНЕ своєю історичною та етнокультурною спадщиною місто Мелітополь Запорізької області упродовж століть є перехрестям різних народів і культур.

На сьогодні в Мелітополі мешкають представники понад 100 різних національностей та народностей, серед яких гідне місце займають караїми (карай) – один із найменших за чисельністю етносів у світі. Історична й культурна спадщина караїмів та різноманітна міжкультурна діяльність мелітопольської караїмської громади знайшли відображення в експозиціях і діяльності караїмського етнографічного музею «Кале».

Ініціаторами і спонсорами створення музею виступили члени мелітопольського караїмського товариства брати Юрій Макаров (Арабаджи) і Михайло Арабаджи. Вже саме відкриття караїмського музею у 2011 році, на якому були присутні гості з Києва, Дніпропетровська, Бердянська, Сімферополя, Феодосії, Євпаторії, а також Туреччини, Росії, Болгарії, стало значною подією в етнічному житті Мелітопольщини.

Музей «Кале» розташований у центрі Мелітополя, його вишукана архітектура прикрашає культурний ландшафт історичної частини міста. Прослухавши екскурсію й оглянувши експозиції музею, відвідувачі дізнаються, що караїми є аборигенами Криму і як етнос сформувалися в результаті змішування прадавнього населення краю з тюркськими племенами хазарського Каганату на основі спільності мови, звичаїв і релігії.

Увагу відвідувачів музею завжди привагує величезний портрет поважного старця в караїмському національному одязі. Це видатний караїмський письменник, археолог і сходознавець А. Фиркович. Прагнучи відродити духовні традиції й культуру караїмів, учений упродовж багатьох років мандрував Кримом, Кавказом, Палестиною та Єгиптом, збираючи старовинні книги й рукописи. У зібраній А. Фирковичем колекції знаходяться унікальні пам'ятки писемності старовірейської, самаритянської, караїмської, арабської та іншими мовами, що являють собою значний науковий інтерес.

Серед експонатів музею – предмети домашнього побуту, старовинні світлини караїмських родів, листівки, надані музею сім'ями Агтар, Арабаджи, Стамболі, Ялпачик. Ці оригінальні речі дають привід для роздумів, з їх допомогою відбувається «занурення» в минуле своєї сім'ї і свого народу. При знайомстві із сімейними архівами й

фотографіями караїмів деякі відвідувачі музею замислюються над вивченням власного родооводу.

Не так давно в музеї з'явилися «хранителі» – воскові фігури караїма та караїмки в національному одязі, які споживають традиційний і улюблений напій караїмів – міцну каву. Поряд з восковими фігурами знаходиться портрет караїмської жінки у святковому вбранні. Це авторська робота уродженки Мелітополя, відомої караїмської художниці С. Хаджи.

«Караїмів дуже мало, але ми є, і я сподіваюся, що моя творчість нагадуватиме про цей зникаючий народ. І коли нас не стане, про караїмів розповідатимуть мої картини», – відзначила художниця, передаючи в дар музею свою картину.

Цікавими для відвідувачів є також експозиції про сучасну діяльність мелітопольських караїмів, громада яких, незважаючи на свою малочисельність, є однією з найактивніших у Запорізькій області. Національно-культурне караїмське товариство «Джамаат» було створене в 1991 році й об'єднало 15 караїмських сімей. На сьогодні в активі товариства: видання навчальних посібників з вивчення караїмської мови; написання історичного нариса «Караїми Мелітополя»; встановлення меморіальних дошок І. Стамболі та Й.Танатару і пам'ятника на старому караїмському кладовищі; проведення у 2011 році Міжнародної науково-практичної конференції «Культурно-духовні основи історичної долі кримських караїмів».

На сьогодні етнографічний музей «Кале» став рідною домівкою для мелітопольських караїмів. Тут проходять заняття недільної школи з вивчення караїмської мови, репетиції юнацького фольклорного ансамблю, відзначаються національні свята, які супроводжуються караїмською музикою і, звичайно ж, дегустацією національних страв.

Арабаджи Олена Семенівна, Заслужений працівник освіти України, проректор МДПУ ім. Б.Хмельницького

Загадочные дары каждой нации

Алла Потапова
поэт, детский писатель, член Союза писателей Украины, член Союза журналистов Украины, лауреат литературной премии им. В.Г.Короленко, заслуженный работник культуры, кавалер орденов княгини Ольги III-й ст. и Преподобного Нестора Летописца.

КАЖДАЯ нация имеет своё первоначальное место жительства на Земле и физические особенности – характерный облик, цвет волос, обряды, веру... Природа изначально закладывает это в любой этнической группе, независимо от количества его членов: от нескольких сотен людей, живущих, например, на островах, до многих миллионов – на материках. Ребёнок не просит свою маму во чреве её, чтобы она родила его там или тут. Но место это на всю жизнь является его родиной. И самое главное – звуковой и письменный способы общения людей, принадлежащих к одной национальности. Отменить этого не может никто.

Язык, пожалуй, самый загадочный дар природы человечеству. И сегодня **Рада національних спільнот України** (РНСУ) – прекрасный тому пример.

Отречься от особенности своей нации, а тем более, требовать этого – кем бы то ни было! – со стороны – не самое лучшее проявление культуры. В такой ситуации правильным будет общение и взаимопознание.

Человек, живущий не на языковой родине, должен сохранять свой язык, поскольку, независимо ни от чего, является её представителем. Но, он же обязан пользоваться и изучать язык национальности, на территории которой живёт.

Именно эти качества способствуют культурному развитию, как отдельной нации, так и всего мирового сообщест-

ва. Общение подарено человечеству от рождения. Сначала это содружество – мама и дитя, мамино молочко, мамина улыбка, тепло отцовских рук... Потом, когда дитя подрастает – защита его близкими от большого мира, ещё непонятного и беспокойного, знакомство с ним, вхождение в него.

И здесь очень важно, чтобы интеллигентность, литературная и музыкальная культура, нравственность и другие духовные качества участвовали в формировании не только его отдельных персон, но и всей страны.

Я держу в руках номер информационно-аналитической газеты «Національний діалог». Председатель редакционной коллегии – Ашот Аванесян, Голова **Ради національних спільнот України**. Знаю этого человека давно, и очень рада, что он вместе со своими единомышленниками взялся за такое совсем непростое дело – издание интеллигентной «Інформаційно-аналітичної газети». Я подчёркиваю – интеллигентной, потому что вести объективный разговор о литературе, а особенно детской, – с чего и начинается взросление, а значит, и создание нации, – может только терпеливый, умеющий слушать и понимать взрослый. И воспитание этого качества – забота взрослых. Но не только простыми разговорами, но и законами государства, где живёт многоязыковый люд. Именно государство должно создавать атмосферу благоприятной

законности для каждого гражданина страны.

Годы идут, у каждого человека вырабатывается свой собственный жизненный путь. И наступает самосознание: что такое хорошо, что такое плохо. И человек поступает так, как зовёт его внутренний мир, он начинает жить по собственным моральным законам, с которыми ему удобнее, комфортнее. Прорезаются личные черты характера, склонности, интересы. Кого-то тянет к спорту, кого-то – к математике, а кого-то – к музыке и поэзии... И, конечно же, хотелось бы – интерес к языкам иных наций. Это обогащает познание мира, в том числе – и языкового.

Пётр Дмитриевич Боборыкин в середине 60-х годов XIX-го столетия ввёл термин «интеллигенция», даже не подозревая, что за сим последует. Какими только эпитетами не «награждали» этих безобразно честных чудаков: «гнилая» интеллигенция, пятая колонна в «боевых действиях», рутинная... А ларчик открывался просто: политики срastaются с тем временем, в котором живут, и это естественно: они его преображают. Писатель, поэт, артист, художник, музыкант только касается времени, поскольку он его – отображает.

Сама по себе интеллигентность может быть в человеке любой профессии, любого вида деятельности и любого возраста. Но, как правило, она начинается с детства.

*И всё-таки всё будет хорошо,
Поскольку дети*

появляются на свете!

*И будет Дом Земной и чист
и светел –*

*Мой правнук Дмитрий
улыбнулся –*

и пошёл!

*И в нём ликует чистая душа,
И целый мир его глаза приемлют.*

Он – новенький!

И ножки малыша

Тихонечко

Осваивают

Землю.

Марий тиште кече (день марийской письменности) в городе на семи холмах

Продолжение. Начало в «НД» № 4

КРОМЕ того, поступило предложение учредить литературную премию им. Валерия Аликова, горномарийского писателя, публициста, переводчика, издателя журнала «Цикма», общественного деятеля, который поставил перед международной общественностью острые проблемы выживания мари, марийской культуры в XXI веке. В. Аликов – выпускник Тартуского университета, работал в Финляндии, выступал на международных форумах. Большой резонанс имел его доклад о горных мари в Париже на «Марийских днях в Париже» в 2012 году.

Выступающими, представителями восточных, горных и луговых мари выдвинуто также предложение создать специальную группу исследователей марийской темы в миссионерской практике и церковной истории двух важнейших

центров Христианства: Киево-Печерской лавры и Введенского монастыря.

Мари – жители Киева, Житомира, Николаева, Овруча выступили и с предложением создать истории марийских семей в Украине: «История семьи – история народа». Как показал опыт Башкортостана, создание семейных генеалогий (на башкирском – «шэнжэре») способствовало интеграции национальных сообществ в Республике Башкортостан. По мнению одного из руководителей украинской диаспоры в Башкортостане В. Дорошенко, создание семейных генеалогий активизировало интерес к национальным корням.

Восточная марийка Елена угостила всех присутствующих изделиями своего кулинарного искусства, создав домашний уют (марийподкогыльо).

Анастасия рассказала о пробуждении интереса к исторической родине, её культуре и традициям. В связи с этим участники встречи предложили в следующем году провести Летний семейный праздник в лесном пригороде Киева.

Александр Шарафанов развил тему народной мудрости мари, рассказав пословицы и поговорки. Он отметил, что, сопоставив крылатые изречения выдающихся философов и пословицы марийского крестьянского народа, приходишь к выводу, что мудрость философских изречений и народных пословиц идентичны. Если у Рене

Декарта «Всё познаётся в сравнении», у марийского крестьянина «рдыжгыч кеч-моатутларак-коеш» (Со стороны всё видно яснее), а «рдыжмландеушымпурта» (Чужая земля ум даёт).

Луговая мари Валентина порадовала всех собравшихся чтением произведений классика марийской литературы С.Г. Чавайна, ставшего жертвой сталинских репрессий 80 лет назад.

Восточный мари Шуматбай, чтящий силой-богатырей своего народа, акцентировал внимание на важности воспитания физической культуры. Тренер-преподаватель восточных единоборств для детей, юношей и девушек ДЮСШ города Овруч он воспитал не один десяток победителей региональных соревнований. На его счету и два чемпиона Украины по самбо и дзюдо. Благодаря тренеру молодёжь учится искусству побеждать не только силой мышц, но и ума, духа, овладевая навыками самообладания, выдержки, культуры межличностного общения и взаимодействия.

По общему мнению, встреча принесла её участникам чувство удовлетворения, желание общаться, взаимодействовать как между собой, так и с представителями других национальных сообществ, объединённых в Совет национальных общин Украины.

Союз Мари Украины

Киевские татары

Хабибуллины.

Хамидуллины. Валеевы.

Фрагменты истории

киевских татар.

Из воспоминаний детства

(Продолжение. Начало в «НД» №№1, 2, 3, 4).

Всё семейство Хамидуллиных в сборе. Слева направо: Асман Хусаинович, Ферида Михайловна, София Хасановна, Миргазим Хусаинович.

Родители, выдав Фериду замуж, сняли им квартиру на Кожемяках, на улице Воздвиженской № 42, где родился у неё сын – первенец, назвали его Шамиль, но в младенческом возрасте он умер. Затем, здесь же родились 29 июля 1922 года сын Асман, и через два года – 20 сентября 1924 года – сын Миргазим.

В начале 1926 года семья Хамидуллиных переехала на другую квартиру, в дом № 21 на этой же улице Воздвиженской. Здесь 7 ноября 1926 года родилась единственная в семье дочь, которую нарекли святым именем София.

Некоторое время Хусаин снимал квартиру на улице Мирной, отсюда дети Асман, Миргазим и София пошли в школу.

Еще с 1932/33 учебного года в СССР перешли к 10-летнему среднему образованию. Однако киевским школьникам хронически не хватало помещений. Из 126 школ города лишь 38 располагались в специальных зданиях (бывших гимназиях, училищах, народных и приходских школах), остальные действовали в разных случайных комнатах, приспособленных под классы. Из-за тесноты помещений учителям приходилось работать в две и даже в три смены.

Софии Хасановне повезло больше всех. Родители отвели её в 1933 году первый раз в первый класс, в школу № 20, расположенную на Красной площади Подола. Как раз в этом году недалеко от школы шло строительство Дома культуры «Пищевик», будущий «Славутич».

Школа, где пришлось учиться Софии Хасановне была прекрасно приспособлена к учебному процессу, потому что располагалась в здании бывшей Третьей гимназии, построенном еще в 1874 году на Подоле, да еще с историческими традициями.

Ранее это был жилой дом киевского купца Назария Сухоты, затем в нём размещался Магистрат, а позже и Киевская Городская Дума.

Третья Гимназия считалась одной из самых престижных в Киеве. Сюда отдавали своих детей на учебу богатые киевские купцы, сюда пришла учиться и София, мечтая окончить десять классов. Но, как всегда, жизнь внесла свои коррективы. Началась война и София успела окончить только 7 классов.

Продолжение в следующем номере

25 січня – 80-річчя Володимира Висоцького – легендарного поета, музиканта, актора з українським корінням

Володимир Семеновичу Висоцькому 25 січня 2018 року виповнилося б 80!

Українське родинне коріння Володимира Висоцького підтверджено

Про українське коріння роду великого барда, поета і актора Володимира Семеновича Висоцького давно відомо всім шанувальникам творчості цієї легендарної особистості.

Знахідку у Житомирі зробив український вчений Руслан Кондратюк, повідомляють «Коментарі». Місцевий журналіст розповів, що в місті проживала ба-

буся артиста Дебора Бронштейн. Повідомляється, що визначити місце проживання родичів музиканта вдалося завдяки специфіці єврейських метрик – предки Висоцького були євреями.

Дослідники розповіли, що в XIX столітті в Житомирі в громадському одноповерховому будинку, що належав місцевим дворянам Аршевенським, проживало кілька єврейських сімей, серед яких були і Бронштейни. У них в 1891 році і народилася дочка Дебора – майбутня бабуся Висоцького. Дебора Бронштейн-Висоцька, жила в Києві під час нацистської окупації. Після війни до неї в гості з Москви часто приїздив онук Володимир Висоцький, якого вона дуже любила і підтримувала у прагненні стати актором. Дебора-Дарина померла 1970 року, її поховано на 19-му секторі Байкового кладовища.

Україна добре пам'ятає Висоцького. У Києві (див. фото) та багатьох інших містах йому встановлено пам'ятники, меморіальні дошки, на його честь названо бульвари, вулиці й провулки. У Києві по вулиці Воздвиженській, 40, діє музей-галерея «Висоцький».

Сьогодні багато міст претендують на духовну спадщину народного барда, але Київ серед них займає особливе місце.

Поет не забував про своє коріння і присвятив Україні не одну свою пісню. Він не раз виступав у Києві з концертами. В 1978 році Володимир був у Києві востаннє – проїздом в Одесу на зйомки фільму «Місце зустрічі змінити не можна». Більше побачити столицю йому не судилося. Але Київ та кияни запам'ятали та вшановують і тепер молодого, закоханого Висоцького, повного творчих задумів та енергії, який з ентузіазмом та надією дивився в своє майбутнє.

Ось уже понад 35 років його немає серед нас... Але його пісні переживуть віки!

Слово про сина поліських гаїв

Автора пісні «Чорнобривці» Миколу Сингаївського любили болгари і вважали своїм, а він любив Болгарію та її народ

НЕЩОДАВНО відзначалося 80-річчя українського поета і пісняря Миколи Сингаївського. 12 листопада 1936 р. в селі Шатрище (за 5 км – хутір Сингаї) Коростенського району Житомирської області в багатодітній сім'ї хліборобів народився майбутній український поет і пісняр Микола Федорович СИНГАЇВСЬКИЙ. Як він сам зізнавався, його дитинство та юність пройшли «в краю гаїв і перелісків, віковичних борів і зеленошумних сосен, поліських озер і невеликих річок, льоноцвітних ланів і срібноголових луків, краю житніх перепелиних вечорів і жайворонкових світанків».

Саме тут, на Поліссі, він на все життя відчув смак житнього хліба і джерельної води. Він змалечку вслухався в дзвони природи, закохуючись у рідну землю. Він відчував її життєдайність, і вона живила його своїм соком. Саме поліська земля напувала його, надихала, він наче злився з нею, відчув її дихання і відтворив у своїй поезії та піснях. Почуте й побачене виливалося у його поетичні рядки. На цій благодатній землі плекався поетичний талант Миколи Сингаївського – свою пісню і вдачу, ніжну материнську мову він узяв змалку із отчого краю.

*Сингаї та сині гаї,
Ви розмовники щедрі мої.
Знає пам'ять ще юного дня,
Ви з дитинства мені рідня.
То село моє – Сингаї,
То літа мої – солов'ї.
То Синявка – моя ріка.
То дорога, як мить стрімка.*

*...
Луки, верби і спориши
Та ще парость моєї душі.
Все зв'язали терпкі літа,
Все із пам'яті пророста.
І Шатрище, і Сингаї,
І, як спомини, – солов'ї.*

Майбутній творець слова і пісні з дитинства працював і спостерігав за всім, що його оточує. «Все життя я десь працював, – згадує Микола Федорович. – У дитинстві ми були пастухами, нам першим відкривались весни, джерела і простір. Хто не купався в лугових росяних травах, не ходив за плугом, не обкопував дерева, не обсіпав картоплі, не пропо-

лював грядок, не смакував першим огірком з грядки, той достеменно не знає, як пахне земля. Справжнім щастям для нас було скиртувати соломі чи духмяне, з прив'ялою ромашкою, сіно, засинати прямо на скірті під серпневими зорями. Ми звалили до будь-якої роботи, нею росли і гартували юнацькі плечі».

При читанні цих рядків мені спали на думку слова видатного вітчизняного педагога К.Д. Ушинського, дитячі роки якого теж минули на Поліссі (на Чернігівщині, у Новгороді-Сіверському), чудові ландшафти якого рано розвинули в майбутньому педагогові пильну і пристрасну спостережливість як за природою, так і за життям людей праці. Це він скаже: «...я виніс із вражень мого життя глибоке переконання, що прекрасний ландшафт має такий великий вплив на розвиток молодої душі, з яким важко змагатися впливові педагога; що день, проведений дитиною серед гаїв і нив, коли її голову опановує якийсь чарівний туман, у теплій волозі якого розкривається і молоде серце, для того, щоб безтурботно і несвідомо вбирати в себе думки й зародки думок, які струмками ллються з природи, що такий день вартий багатьох тижнів, проведених на шкільній лаві».

Слід зазначити, що Микола Федорович бачив красу в усьому суцюзі на Землі, в його віршах читач знайде рядки і про гори, і про поле, і про луки, і про зорепад, про дерева, про джерела, що вирують, про криниці – про все, що живе на землі. Читаєш і дивиєшся: є квітка чи дерево, чи травинка, про яку би він не згадав у своїх творах та піснях, про те «щедра цвітіння у нашій країні». З якою любов'ю звучать його рядки і про ніжний пролісок, і про любисток, про ромашку, волошку, жоржину, материнку, чебрець, першоцвіт, копитник, спо-

риш, гіркотний полин; про явір, калину, осики, акації, клени, верби... Згадує поет і терен, і калачики, і лободу, які мав за харчі у голодні роки. Зачарований неповторною красою свого краю, він усім серцем, усіма фібрами душі відчув і відтворив у своїх віршах та піснях дух і силу поліської землі, яку він полюбив на все життя – «зростав і змужнів я у цьому краю, і змалечку з ним поріднився душею».

На мій погляд, дуже влучно про це сказав поет В. Бичко: «...він належить до тих, хто вміє відчувати у речі, в кожній квітці, дереві, будинку, навіть у камені живе життя, уміє чути розмову, здавалося б, безсловесних творінь, вслухатися у музику трав, у пісню лісу, вміє бачити, як бігає слух, як ходить по хатах ранок...». Прочитайте віршики «Травневі усмішки» і ви переконаєтесь у цьому.

*Вийшов травень з лісу,
Лугові вклонився.
Од вітру і сонця
Луг зазеленівся.
Вийшов травень з гаю,
Нивам усміхнувся.
Потім на стежині,
Як хлопчик, роззувся.
А до нього трави
У полях проспались,
А до нього з гаю
Птиці озивались.
А за ним у лузі
Зацвітали квіти.
Травень вчився босим
По землі ходити.*

«Чорнобривці насіяла мати», полотно, олія. Художник: Ольга Падовська

Навіть звичайна трава для поета – «душа» землі, «сонячне дитя», його «вічна рідня», їй він присвячує поему з 14 сторінок. В гаях, де залишилися його «дитинячі сліди», де його «колисала поліська калина», склалася його доля – «з роси та з води».

Творчість Миколи Сингаївського багатогранна: він не лише поет, а й прозаїк, публіцист, кваліфікований перекладач, літера-

турознавець, журналіст (майже півстоліття присвятив журналістській діяльності). За своє життя він створив понад сімдесят п'ять книжок (з них половина присвячена дітям), понад п'ятсот пісень, написаних у співавторстві з відомими українськими композиторами. А пісня «Чорнобривці насіяла мати...» (у двадцять три роки її написав!) лунає сьогодні не тільки в Україні, а й у багатьох куточках світу. Микола Федорович згадував, що це була улюблена квітка матері, якою «був натиканий трохи чи не весь наш город» (хто-зна, може мати інтуїтивно або за власними спостереженнями відчувала цілющість цієї рослини – вона не тільки тішить око своїми різноманітними барвами, а й лікує і людину, і землю, захищає і сад, і город від багатьох шкідників, оздоровлює матінку-землю). Про популярність пісні «Чорнобривці» свідчить те, що її з любов'ю співають усі покоління і в селах, і в містах, та й по радіо звучить дуже часто у виконанні різних знамих співаків.

Продовження у наступному номері

Мариупольские греки и Украинская Народная Республика

ПАДЕНИЕ в феврале 1917 года российской монархии, которая веками проводила дискриминационную политику относительно всех «иностранцев», и последующие изменения в стране создали условия для демократического развития украинского общества. После февральской революции активизировались политические силы страны, началось создание организаций, которые ставили своей целью построение новой Украины.

12 ноября 1917 года в Мариуполе создается Мариупольский Союз Греческого Народа во главе с Ильей Яковлевичем Пичахчи. Генеральный секретариат по национальным делам Украинской Центральной Республики отреагировал на создание данного Союза поздравительной телеграммой, которая была направлена в ноябре 1917 года Илье Пичахчи. В ней Генеральный секретарь по национальным делам Шульгин горячо приветствовал собрание Мариупольского Союза Греческого Народа и передавал пожелания успешной работы на благо украинских греков и всей Украинской Республики, подчеркивая, что 3-ий Универсал Украинской Центральной Рады обеспечивает за всеми народами вольной Украины право на национально-персональную автономию.

То, что Третий универсал провозгласил равноправие национальных меньшинств и впервые в мировой истории нацменьшинства стали полноценной частью государства, греки только приветствовали.

26 ноября 1917 года Совет Мариупольского Союза Греческого Народа направил письмо Украинской Центральной Раде с благодарностью за признание права греческого народа на национальную автономию.

2 декабря 1917 года состоялось заседание съезда представителей греческого народа г. Мариуполя и Мариупольского уезда. В своём докладе председатель Совета Мариупольского Союза Греческого Народа Илья Пичахчи отметил, что национальное объединение греков ускорил третий Универсал

Украинской Центральной Рады, провозгласивший не только включение в украинскую территорию четырех новых губерний с Екатеринославской в том числе, но и национально-персональную автономию народностей, обитающих в Украине.

В это историческое время (конец 1917 – начало 1918 г.) был создан Юго-Восточный Союз казачьих войск, горцев Кавказа и вольных народов степей – объединение Донского, Кубанского, Терского и Астраханского казачьих войск, а также представителей калмыков, горских народов Дагестана. Они представлялись как государственная территориальная единица, управляемая на принципах конфедерации, соглашение о создании которой было подписано на учредительном съезде, состоявшемся 20 октября (2 ноября) 1917 г. во Владикавказе. К 31 октября (13 ноября) к Союзу присоединилось Уральское казачье войско. Председателем Союза был выбран генерал Каледин, атаман Войска Донского. Во время съезда представителей греческого народа г. Мариуполя и Мариупольского уезда обсуждался вопрос, к кому присоединиться. Сегодня мы имеем этот исторический документ.

В протоколе заседания съезда отмечалось: Сравнивая двух соседей Мариупольского уезда – Украину, с одной стороны, и Юго-Вос-

точный Казачий Союз, с другой, Пичахчи приходит к заключению, что выгоды от присоединения к Украине для греческого народа неизмеримо больше, чем от присоединения к Юго-Восточному Казачьему Союзу:

«Принимая во внимание, что в составе украинского населения имеется многочисленная, в несколько миллионов, группа таких инородцев, как евреи, которые в течение своей шеститысячной истории показали способность успешно бороться за национальную самобытность, следует признать, что на Украине у греческого народа будет надежный союзник в деле отстаивания национального самоопределения и защиты провозглашенных прав маленьких народностей. Кроме того, на Украине имеется целый ряд таких промышленных, которые делают Украину самой богатой и промышленно развитой страной».

И.Я.Пичахчи предлагает съезду, по примеру

городского Мариупольского Союза греческого народа, признать Украинскую Центральную Раду высшей краевой властью при условии подтверждения ею национальной автономии греческого народа г. Мариуполя и Мариупольского уезда и выражает уверенность, что «при лучших условиях национальной жизни на основе самоопределения природный эллинский гений широко развернется среди истинных потомков древних эллинов – Мариупольских греков и снова напомним миру о былом величии и славе Эллады, величайшей культурой которой до сего времени питаются современные народы Европы».

Греки Украины в это самое сложное время войны, потерь, разгула коррупции убеждены, что это было самым правильным решением наших предшественников. Другой вопрос, что государственность и независимость того периода Украина не смогла удержать. Но сегодня долг каждого гражданина Украины, независимо от национальности, сберечь независимость и целостность государства Украина. Для греков это особенно важно. Наши предки были переселены из Крыма в 1779 году, основав в 1780 году Мариуполь и 20 сел в Приазовье.

Причиной переселения были имперские

амбиции Екатерины II-й, а цели – ослабление Крымского ханства и захват Крыма без боевых действий. Цель была достигнута, и в 1783 году Россия объявила о том, что Крым стал Российским.

Волею судьбы греки оказались на линии огня и в вооруженном конфликте с Россией на Донбассе, начавшемся в 2014 году. Четыре года идёт война, повлекшая лишения, потери, разрушения, страшные болезни. Все потрясения переносятся населением на подконтрольной территории Украины хотя и тяжело, но с неизменной уверенностью, что все войны когда-то кончатся, но наша Украина должна быть и будет Свободной и Независимой!

Председатель Федерации греческих обществ Украины А.И. Проценко-Пичаджи

ГЛАВНАЯ ПРИМЕТА

Любовь Харамбура

*Страна, где нежно море плещет,
А солнца и вина – сполна
Всегда была обречена
Иметь завистников зловещих.
И часто, не сдержав досады,
То перс, то турок, то фашист
Пытались в летопись Эллады
Вписать строкой кровавой лист.
Собравши войско, вражья стая
Злой тенью затмевала высь
И, смертью лютой угрожая,
Внушала греку: «Покорись!!!»*

*Но на угрозы и подвохи
У грека был один ответ:
Короткое, как выстрел:
«О-хи!» (Что в переводе
значит «Нет!»).*

*И как бы тучи ни сгущало,
И чей бы ни зверел оскал, –
Герой, чья воля лишь крепчала,
Других ответов не искал ...*

*А после, сдюжив супостата,
Эллин спешил вложить в тома
Мошь нераскрытую ума
И слов накопленное злато.*

*Слагались драмы и поэмы,
И с каждой новой главой
Рождалось то, что нынче все мы
Зовём культурой мировой.*

*И россыпью по всей планете
Несли эллинов письма,
Роняя щедро семена,
Взращённые в добре и свете ...*

*... Века менялись и народы,
Преображались их черты –
И письменность, и стили моды,
И монументы, и холсты,*

*Но все культуры и эпохи
Примета главная роднит:
Исток любой из них лежит
У стен Эллады – в слове «О-хи!»*

Любовь Николаевна ХАРАМБУРА

Родилась в греческой семье из Приазовья. Окончила Харьковский государственный институт культуры, работала заведующей городской библиотекой. Активно участвует в работе Киевского греческого общества имени К. Ипсиланти.

Стихотворение, посвященное героической борьбе греческого народа против фашизма, написано в соавторстве с мужем Алексеем.

Із 14 січня 2017 року розпочинає роботу Недільна школа з вивчення новогрецької мови

Дорогі друзі!

Ініціатива громадської спілки «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсиланти» у вивченні новогрецької мови і культури та історії Греції отримала підтримку керівника Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського – ректора, професора, доктора філологічних наук, Заслуженого працівника освіти України Казаріна Володимира Павловича.

У головному корпусі університету (м. Київ, вул. Івана Кудрі, 33, зупинка м. «Дружби народів», Таврійський національний університет, 2 поверх, кімн. 220) 14 січня 2017 року (субота) о 13 годині відбудеться перше заняття першої групи Недільної

школи Київського міського товариства греків (перша група – 14 чоловік), і о 14 годині 10 хв – перше заняття другої групи (12 осіб).

Заняття за таким графіком будуть проводитися по суботах щотижня. Керівник Недільної школи – Корягіна Майя Федорівна. Викладач – Никифорова Вікторія Геннадіївна. Запис у Школу ще триває. Навчання для членів Товариства – безкоштовне. Запрошуємо усіх бажаючих, будемо раді бачити як греків, так і представників інших національностей.

Бажаємо всім успіхів у вивченні новогрецької мови!

ГС «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсиланти»

Разнообразная и самобытная кухня Азербайджана

ПЛОВ С АРОМАТНЫМ ШАФРАНОМ, СОЧНЫЙ ШАШЛЫК, ПРИПРАВЛЕННЫЙ СУМАХОМ, БУЛАМА И ЛЕВЕНГИ – БЛЮДА ИЗ РЫБЫ, СЛАДКИЕ ПИРОЖКИ ШЕКЕРБУРА НА ДЕСЕРТ, ЛОМЯЩИЙСЯ ОТ СВЕЖИХ ФРУКТОВ И ОВОЩЕЙ СТОЛ И ПОД ЗАНАВЕС КИСЛО-СЛАДКИЙ ШЕРБЕТ В КАЧЕСТВЕ ПРОХЛАДИТЕЛЬНОГО НАПИТКА – ВСЁ ЭТО РАЗНООБРАЗНАЯ И САМОБЫТНАЯ АЗЕРБАЙДЖАНСКАЯ КУХНЯ.

НЕДОСТАТКА рецептов и ингредиентов азербайджанская кухня точно не испытывает: горный и субтропический климат страны отлично снабжает её жителей всем необходимым для приготовления вкусной и здоровой пищи – не даром Азербайджан считается краем долгожителей. Блюда азербайджанской кухни готовятся из говядины и баранины, птицы и рыбы, фруктов и овощей, с обязательным добавлением свежей зелени, а также ароматных приправ и специй. Азербайджанская кухня очень сытная, питательная и калорийная, поэтому её в шутку часто называют «мужской кухней».

Особым блюдом азербайджанской кухни является плов – блюдо из риса, приправленное шафраном и дополненное начинкой из мяса или фруктов (ширин плов). Существуют и более необычные версии азербайджанского плова, среди которых плов с молоком, яйцами или орехами, а также хан-плов, запеченный в тесте. Азербайджанский плов отличается оригинальным способом приготовления и подачи: рисовую основу и начинку готовят по отдельности и смешивают лишь при подаче на стол. Плов принято запивать шербетом – прохладительным напитком, в состав которого входят фруктовые и ягодные соки, а также настои семян и почек различных растений.

Другое блюдо, которым славится азербайджанская кухня это шашлык – сочный и ароматный, приготовленный на мангале или в тандыре, из баранины или осетрины, приправленный особой кисловатой специей – сумачом. Ещё в Азербайджане обожают долму – блюдо, традиционное также для Армении и Турции. Чаще всего под долмой подразумеваются завернутый в виноградные листья мясной фарш – этот классический вариант блюда называется «ярпаг». Существуют и другие виды долмы, когда мясом фаршируют помидоры, баклажаны или перец.

Ещё одно популярное в кулинарии страны блюдо – кутаб – называют азербайджанским фастфудом: это тонкий пирожок размером с ладонь в форме полумесяца, фаршированный мясной начинкой и обжаренный в раскаленном бурлящем масле. Существует и вегетарианский вариант этого кушанья – кета, фаршированная шпинатом, кинзой, укропом, гранатовыми зернами и тертой брынзой. Есть место в азербайджанской кулинарии и для

супов: здесь готовят горячий мясной (пити), холодный с кефиром (довга), с мукой (умач), с мясными шариками (кюфтабозбаш) и многие другие супы. К столу также в обязательном порядке подаются салаты из свежих овощей и зелени, соленья, а аналогом хлеба являются чурек и лаваш.

С особой любовью в Азербайджане относятся к чаепитию после сытного обеда, поэтому большой популярностью здесь пользуются различные сладости и варенья. В азербайджанскую сладкую выпечку, насчитывающую более 30 разновидностей, добавляют мак, орехи, миндаль, кунжут, имбирь, кардамон и многое другое. Среди наиболее известных азербайджанских сладостей пахлава, шекебур, бакинское курабье. Пахлава в каждом регионе Азербайджана готовится по особому рецепту и даже выглядит по-разному: классическая пахлава в форме ромба, знаменитая шекинская – квадратная, а в Габалинском районе готовят треугольную пахлаву под названием «учгулаг». К чаю в Азербайджане также принято подавать варенье, его готовят из арбузов, белого кизила, молодых грецких орехов, а также из так называемых райских яблочек размером с черешню. Любовь азербайджанцев к варенью настолько велика, что здесь его делают даже из оливок. К сладкому столу также принято подавать орехи, изюм, прессованный сахар с разными сиропами. Сладости обязательно запивают чёрным чаем из специального грушевидного стакана – армуды, в котором чай остывает очень медленно. Не удивляйтесь, если чай вам предложат до обеда – в Азербайджане это выражение гостеприимства и радушия гостям от хозяев дома.

Для приготовления некоторых блюд азербайджанской кухни используется особая посуда: так суп пити готовят в глиняных горшках, плов – в особых котлах с утолщенным дном (казан), кебаб нанизывают на специальные шпажки. Каждый регион Азербайджана известен своим «фирменным» блюдом: в Ленкоране это фаршированный орехами цыпленок, приготовленный в тандыре; в Ашпероне – кутабы и джшбара, а в Баку – похожие на русские пельмени гюрза.

Найцікавіші страви чеської кухні

ПОДОРОЖУЮЧИ Чехією, ви неодмінно завітаєте до місцевих ресторанів, аби пізнати цю країну з її кулінарного боку. Вам, для ознайомлення з пропозицією закладу, подадуть два документи: jídelniček (їдельничек), тобто меню з наїдками, та pitníček (питничек) – меню з напоями. Замовивши кухлик чеського točené pivo (розливне пиво) чи келих чеського вина, наведена нижче інформація дозволить вам сформулювати замовлення та насолодитися стравами чеської кухні. А рецепти найпопулярніших чеських страв дозволють наблизити Чехію, якщо ви ще туди не доїхали, а вже зголодніли!

Їдельничек починається розділом Něco na začátek (Нечо на зачатек) – дещо на початок. Тут зосереджені здебільшого холодні закуски до пива.

Masové prkénko (м'ясне асорті) – кілька видів шинки та ковбаси з маринуваним огірком та перцем. Sýrové prkénko (сирне асорті) – нарізка з кількох сортів сиру. Pivní sýr obložený – бутерброд з хлібця, змащений пивним сиром з рибним фаршем та маслом. Topinky s křupavou slaninou a česnekem – тост з хрумкою підчеревиною з часником. Tatarský biftek z lososa na salátovém lůžku s opečenou bagetkou – підсмажений багет з лососевим фаршем. Novězí tatarák s topinkami – підсмажений хлібець з яловичим фаршем. Nakládaný hermelín – залитий олією маринований у цибулі та спеціях сир Гермелін. Vltavský utopenec – маринована сарделька. Tlačenka s cibulí a octem – гострий зельц з додаванням цибулі та оцту. Grilované klobásky s křenem a hořicí – м'ясні ковбаски, підсмажені до хрускої скоринки на грилі. Ковбаски можуть бути різних видів: ліверні, м'ясні, кров'яні, винні... Гарячі, з хрусткою скоринкою ковбаски в чеських пивних прийнято їсти руками, вмочуючи в гірчицю.

Далі йдуть Гарячі закуски до пива: Smažený hermelín (смажений Гермелін) – сир Гермелін, обсмажений з обох боків у паніровці. Його різновид – Grilovaný hermelín – сир обсмажений на грилі. Подається з овочами.

Серед салатів особливе місце займає Празький салат (Pražský salát).

Це один з найбільш популярних рецептів чеської кухні. Досить ситний з великою кількістю м'яса і овочів, він цілком може бути самостійною стравою. Склад класичного «Празького салату» буде виглядати так: телятина смажена – 150 г, свинина смажена – 150 г, солоні огірки – 150 г, цибуля – 100 г, яблука несолодкі, але й не кислі – 100 г, листя салату, перець, майонез, сік лимона. Обсмажене на сильному вогні м'ясо зі спеціями для приготування салату необхідно нарізати тонкими смужками. Незадовго до готовності до м'яса додається цибуля. Готове м'ясо необхідно охолодити, а потім полити лимонним соком. М'ясо викладається на листя салату, прикрашається тонко нарізаними огірками та яблуками. За смаком додається сметана або майонез.

У розділі їдельничка з першими стравами (Polévky) найпопулярнішим є Česnečka (чеснечка) – часниковий суп з копченостями. Запашний і наваристий суп чеснечка готується на основі м'ясної юшки і подається в хрустких хлібних чашах. Існує безліч рецептів цієї страви, починаючи від автентичної юшки з Богемії, закінчуючи сучасними варіаціями з ноткою екзотики.

Класична чеснечка готується на основі курячої юшки з додаванням картоплі. Для приготування потрібно близько десяти зубчиків часнику. Для надання супу шовковистої консистенції в чеснечку додають збите яйце. Перед подачею чеснечку заправляють будь-якою зеленню. Петрушка, зелена цибуля або кріп додадуть чудового аромату. У деяких ресторанах суп подається зі смаженими грінками і тертим сиром, що робить його ще більш насиченим та ситнішим.

ТЕРМІН ПОДАННЯ РОБІТ НА УЧАСТЬ У ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ КОНКУРСІ «КВІТНИ, МОВО – ЗІРНИЦЕ СЛОВА» ПРОДОВЖЕНО ДО 16 ЛЮТОГО 2018 РОКУ!

Цей конкурс **Рада національних спільнот України** традиційно оголосила до Дня Української писемності та мови

Умови конкурсу

Організатор конкурсу: **Рада національних спільнот України**

Конкурс оголошується щорічно у листопаді та приурочений **Дню Української писемності та мови**.

Мета та задачі конкурсу:

- сприяння патріотичному вихованню багатонаціонального молодого покоління громадян України;
- виховання поваги та любові до державної мови та мов народів України, їх культурних та духовних набутків;
- виявлення та сприяння розвитку творчих здібностей юних талантів;
- розвиток і поглиблення дружніх стосунків між національними громадами України.

Конкурс проводиться у трьох номінаціях:

1. Художній твір українською мовою з проблематики розвитку національної громади.
(Вимоги: 15-20 сторінок А4).
2. Декламування авторського твору українською мовою.
(Виступ учасника конкурсу – не більше 7 хвилин).

3. Художнє виконання народних або авторських пісень.

У кожній із номінацій за оцінками журі передбачено три грошові премії (перша, друга, третя):

Три перші премії – 3x1500=4500 грн.

Три другі премії – 3x800=2400 грн.

Три треті премії – 3x500=1500 грн.

Додатково будуть вручені заохочувальні премії глядацьких симпатій – 8x200=1600 грн.

Преміальний фонд конкурсу складає 10 000 грн.

До участі в конкурсі запрошуються юні та молоді представники національних громад України віком від 12 до 24 років: учні шкіл, гімназій, студенти коледжів, університетів, військовослужбовці, працівники підприємств та організацій.

Участь у конкурсі безкоштовна.

Роботи, відібрані членами журі, залишаються в колекції конкурсу і можуть бути використані для демонстрації їх третім особам на безгосподарній основі.

Всі авторські права зберігаються за авторами робіт.

До складу журі конкурсу входять члени **Ради національних спільнот України** та члени редколегії інформа-

ційно-аналітичної газети РНСУ «Національний діалог».

Для оцінювання конкурсних робіт обрані наступні критерії:

- підтверджене авторство;
- відповідність темі конкурсу;
- художній рівень твору;
- оригінальність ідеї і зміст роботи;
- якість виконання;
- загальне сприйняття.

Кожен учасник може подати тільки по одній конкурсній роботі у кожен з номінацій.

Подані роботи можуть бути не допущені до участі у конкурсі (без пояснення) у наступних випадках:

- роботи не відповідають тематиці конкурсу;
- низька художня або технічна якість;
- порушення авторських прав (плагіат);
- інше.

Термін проведення конкурсу (період подання конкурсних робіт) – з 1 листопада 2017 року по 16 лютого 2018 року.

Переможці-конкурсанти будуть нагороджені 21 лютого 2018 року на Круглому столі РНСУ, присвяченому Міжнародному дню рідної мови.

Усі роботи надсилаються в електронному вигляді на електронну адресу: zirnytsia-RNSU@ukr.net із зазначенням інформації про автора (прізвище, ім'я, по батькові, вік, місце проживання, рід занять).

Інформація про конкурс висвітлюється на сайті Ради національних спільнот України www.radaspilnot.org.ua та на сторінках інформаційно-аналітичної газети РНСУ «Національний діалог».

Понад 20 золотих світових хітів уперше прозвучали українською мовою

Заслужений артист України Володимир Вермінський виконав їх мовою оригіналу та в перекладі українською

25 січня 2018 року в Палаці Культури «Березіль» Тернополя з аншлагом пройшов концерт відомого українського співака і композитора, заслуженого артиста України Володимира Вермінського.

У концертній програмі прозвучали світові хіти частково мовою оригіналу (один куплет і приспів), решта – в перекладі українською. Всього – понад 20 світових музичних хітів різних часів.

Володимир Вермінський співав на шістьох мовах: українською, англійською, польською, французькою, італійською, іспанською. Один цей факт тягне на включення в Реєстр рекордів України!

Більшість глядачів стверджують, що враження від концерту перевершили їхні сподівання. І це при тому, що в залі були присутні люди різного віку – від дошкільнят до пенсіонерів.

Усі вони піднімалися з місць з бурхливими оплесками, а з другої половини концерту танцювали до його завершення. Палац Культури «Березіль» такого ще не бачив!

Відеозапис концерту можна переглянути в YouTube, увівши в пошукове вікно: «Володимир Вермінський. Світові хіти».

Володимир Вермінський – український співак (тенор), аранжувальник, диригент, заслужений артист України. Брав участь у багатьох престижних всеукраїнських, міжнародних конкурсах та фестивалях естрадної пісні. Ось деякі з них, де він був відзначений Першою премією: «Боромля» 1999 р. (м. Суми), «Пісенний вернісаж» 2000 р. (м. Київ), «Червона рута» 2002 р. (м. Київ), «На хвилях Світа» 2003 р. (м. Луцьк).

5 грудня 2009 року нагороджений дипломом та медаллю лауреата Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені братів Богдана та Левка Лепких.

Найвизначнішою перемогою Володимира Вермінського як співака є золота та бронзова медалі на чемпіонаті світу з видовищних мистецтв у США Лос-Анджелес шт. Каліфорнія 2003 р., де він представляв Україну в номінаціях естрадна пісня та сучасна класика. Після фестивалю – успішні гастролі містами США.

За період творчості в доробку музиканта 10 магнітоальбомів, 12 музичних дисків, безліч концертів в Україні та за її межами.

Анонси окремих заходів Ради національних спільнот України

«Шевченківські дні»

Шановні друзі та колеги!

Рада національних спільнот України інформує, що **6 березня 2018 року** в Національному центрі ділового та культурного співробітництва «Український дім» (м. Київ, вулиця Хрещатик, 2) відбудеться урочистий захід: «Тарас Шевченко мовами національних меншин», присвячений проведенню Шевченківських днів, святкуванню 204-ї річниці з дня народження великого українського поета Тараса Григоровича Шевченка.

У рамках заходу в холі «Українського дому» відбудеться демонстрація народно-прикладного мистецтва, показ друкованої продукції, картин і фоторобіт: «Шевченко в народному мистецтві», а у концертному залі – музично-літературна програма за участю колективів і солістів етнічних спільнот України у виконанні найкращих творів поета Т.Г. Шевченка, що прозвучать мовами етносів України. У цьому важливому заході очікується участь великої кількості видатних діячів мистецтв, політичної еліти України, представників посольств і різних національних спільнот України.

Запрошуємо всіх бажаючих долучитися до святкування Шевченківських днів! Захід розпочнеться о **16:00** у Національному центрі ділового та культурного співробітництва «Український дім»!

Чекаємо на Вас!

Запрошуємо всіх у дружнє коло багатонаціональної родини – Ради національних спільнот України!

«Навруз»

Рада національних спільнот України запрошує всіх киян та гостей столиці на урочисте святкування Нового року представників іранських і тюркських народів – «Навруз».

Свято відбудеться **21 березня 2018 року** в Міжнародному конгрес-центрі «Український дім» у Києві (вул. Хрещатик, 2). У святковій програмі на вас чекають яскраве театралізоване дійство зустрічі Наврузу за національними традиціями різних етносів, концертна програма за участі кращих художніх колективів і солістів національно-культурних громад, а також демонстрація виробів художнього промислу, сувенірів та національних страв.

Щомісячна інформаційно-аналітична газета **Ради національних спільнот України «Національний діалог»**
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ 2293 – 12843Р, видано Міністерством юстиції України 06.10.2017 року
Видавець: ГО «Рада національних спільнот України»
Головний редактор: Михайло Роль
Випускаючий редактор: Вячеслав Потапов
Верстальник: Олександр Антропов
Редакційна колегія: Голова – Ашот Аванесян
Члени редакційної колегії: Емір Валеев, Василь Казак, Різван Бабаєв, Петро Григоріченко, Микола Корецький, Весела Залогіна, Інеш Кдірова, Людмила Мухіна, Кан Ден Сік,

Володимир Лейсле, Алла Потапова, Емма Беньямінова, Сергій Братчик, Ліана Михайловська
Наклад 5000 прим.
Адреса редакції: 01010 м. Київ, вул. Левандовська, 12
е-mail: ND-RNSU@ukr.net
Секретаріат Ради національних спільнот України:
е-mail: radaspilnot@ukr.net, тел. +38 044 227 9865
Редакція може не поділяти погляди авторів статей. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи друкуються мовою оригіналу, реклама – лише державною українською мовою. Листування ведеться

лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несуть автори. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець. Додаткова інформація про діяльність **Ради та національних спільнот України** – на офіційному веб-сайті: www.radaspilnot.org.ua
Віддруковано у Державному видавництві «Преса України» 03047, м Київ, просп. Перемоги, 50. Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК 310 від 11.01.2001 р. Зам. _____
ФОП Рябоконь, 04123, м. Київ, вул. Осиповського, 3а.
Свідоцтво 014779 від 18.11.2008
Газета розповсюджується безкоштовно